

UOHSX00EC8CK

PŘESED A ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Spisová značka: ÚOHS-R0121,R0123/2020/HS

Brno 18.01.2021

Číslo jednací: ÚOHS-01797/2021/164/MHf

V řízení o rozkladech, které podali účastníci řízení, společnosti **INTERFRACHT s.r.o.**, se sídlem Kateřinská 86/11, 779 00 Olomouc, IČO 25499394, zastoupena Mgr. Jakubem Oniskem, advokátem, ev.č. ČAK 11217, se sídlem Anny Letenské 34/7, Praha 2, PSČ 120 00, a **ARGO LOGISTICS, s.r.o.**, se sídlem náměstí Winstona Churchilla 1800/2, Žižkov, 130 00 Praha 3, IČO 25501071, zastoupena JUDr. Jindřichem Vítkem, Ph.D., advokátem, ev. č. ČAK 09459, se sídlem Šafaříkova 201/17, 120 00 Praha 2, proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0632/2016/KD, č.j. ÚOHS-16177/2020/852/DSv ze dne 2. 6. 2020, které bylo vydáno ve správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S0632/2016/KD, jehož dalšími účastníky jsou společnosti Rail Cargo Austria AG, se sídlem Am Hauptbahnhof 2, 1100 Vídeň, Rakouská republika, reg. č. FN 248731g, zastoupena Mgr. Ivanou Halamovou Dobíškovou, LL.M., advokátkou, ev. ČAK 12817, se sídlem V Celnici 1031/4, 110 00 Praha, AWT Čechofracht a.s., se sídlem Betonářská 580/14, Muglinov, 712 00 Ostrava, IČO 00001066, zastoupena Mgr. Janem Najmanem LL.M., advokátem, ev. ČAK 09861 se sídlem Hvězdova 1716/2, 140 00 Praha, a SPEDICA, s.r.o., se sídlem Jednoty 1931, 356 01 Sokolov, IČO 27985334, zastoupena Mgr. Tomášem Tyllem, advokátem, ev. č. ČAK 10100, se sídlem Revoluční 724/7, 110 00 Praha, jsem podle § 25a zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže) ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ustanovením § 90 odst. 1 písm. b) a odst. 5 a § 152 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu ve znění pozdějších předpisů, a na základě návrhu rozkladové komise, rozhodl takto:

I.

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0632/2016/KD, č.j. ÚOHS-16177/2020/852/DSv ze dne 2. 6. 2020 podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona, ve výroku I. **p o t v r z u j i** a podané rozklady **z a m í t á m**.

II.

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0632/2016/KD, č.j. ÚOHS-16177/2020/852/DSv ze dne 2. 6. 2020 podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona, ve výroku II. **p o t v r z u j i** a podané rozklady **z a m í t á m**.

III.

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0632/2016/KD, č.j. ÚOHS-16177/2020/852/DSv ze dne 2. 6. 2020 podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona, ve výroku V. **p o t v r z u j i** a podaný rozklad **z a m í t á m**.

IV.

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0632/2016/KD, č.j. ÚOHS-16177/2020/852/DSv ze dne 2. 6. 2020 podle § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona, ve výroku VI. **r u š í m** a **v r a c í m** Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže k novému projednání.

V.

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0632/2016/KD, č.j. ÚOHS-16177/2020/852/DSv ze dne 2. 6. 2020 podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona, ve výroku VIII. **p o t v r z u j i** a podané rozklady **z a m í t á m**.

ODŮVODNĚNÍ

I. Napadené rozhodnutí

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „**Úřad**“, „**orgán prvního stupně**“, „**prvostupňový orgán**“ nebo „**první správní stolice**“) vydal dne 2. 6. 2020 rozhodnutí sp. zn. ÚOHS-S0632/2016/KD, č.j. ÚOHS-16177/2020/852/DSv (dále též „**napadené rozhodnutí**“ nebo „**prvostupňové rozhodnutí**“). Ve výroku I. napadeného rozhodnutí Úřad shledal, že účastníci řízení Rail Cargo Austria AG, se sídlem Am Hauptbahnhof 2, 1100 Vídeň, Rakouská republika, reg. č. FN 248731g (dále též „**RCA**“), AWT Chechofracht a.s., se sídlem Betonářská 580/14, Muglinov, 712 00 Ostrava, IČO 00001066 (dále též „**AWT**“), INTERFRACHT s.r.o., se sídlem Kateřinská 86/11, 779 00 Olomouc, IČO 25499394 (dále též „**INTERFRACHT**“), ARGO LOGISTICS, s.r.o., se sídlem náměstí Winstona Churchilla 1800/2,

Žižkov, 130 00 Praha 3, IČO 25501071 (dále též **ARGO**) a SPEDICA, s.r.o., se sídlem Jednoty 1931, 356 01 Sokolov, IČO 27985334 (dále též „**SPEDICA**“) si jako soutěžitelé při poskytování služeb mezinárodní nákladní železniční přepravy a zasilatelství v souvislosti s vlakovým projektem Carpathia, Sylvania a Nová Carpathia rozdělovali zákazníky a zakázky na přepravu zboží, koordinovali ceny těchto služeb a vyměňovali si citlivé obchodní informace, čímž uzavřeli zakázanou dohodu s cílem narušit hospodářskou soutěž na trhu nákladní železniční přepravy a zasilatelství související s vlakovým projektem Carpathia, Sylvania a Nová Carpathia, způsobilou ovlivnit obchod mezi členskými státy EU, která trvala celkem od 1. 7. 2004 do 10. 6. 2013. Tím účastníci řízení porušili zákaz stanovený v čl. 101 Smlouvy o fungování Evropské unie a § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění zákona č. 293/2016 Sb. (dále též „**ZOHS**“ nebo „**zákon**“), a dopustili se správního deliktu dle § 22a odst. 1 písm. b) tohoto zákona. Výrokem II. Úřad všem účastníkům řízení plnění zakázané a neplatné dohody specifikované ve výroku I. napadeného rozhodnutí do budoucna zakázal.

2. Za právě popsany správní delikt Úřad ve výroku III. rozhodl o upuštění od uložení pokuty účastníkům řízení Rail Cargo Austria. Ve výrocích IV. až VII. pak Úřad za popsany správní delikt uložil účastníkům řízení pokuty, a to: společnosti AWT pokutu ve výši 1.826.000 Kč, společnosti INTERFRACHT pokutu ve výši 2.357.000 Kč, společnosti ARGO LOGISTICS pokutu ve výši 10.000.000 Kč a společnosti SPEDICA pokutu ve výši 4.243.000 Kč.
3. Výrokem VIII. prvostupňový orgán uložil dle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění zákona č. 12/2020 Sb., ve s pojení s § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, účastníkům řízení Rail Cargo Austria, AWT Čechofracht, INTERFRACHT, ARGO a SPEDICA každému jednotlivě povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 2.500,-Kč.

II. Rozklady účastníků řízení

4. Účastníci správního řízení ARGO a INTERFRACHT podali ve věci včasny rozklad. Společnost INTERFRACHT svým rozkladem brojí proti napadenému rozhodnutí v rozsahu výroků I., II., V. a VIII.; společnost ARGO nespécifikovala, které výroky napadá. V souladu s právními předpisy tedy podala rozklad proti všem výroky, které mohla napadat, tedy proti výroky I., II. VI. a VIII.¹ Účastník řízení SPEDICA se podáním doručeným Úřadu dne 15. 6. 2020 výslovně vzdal práva podat rozklad, společnosti RCA a AWT rozklad rovněž nepodaly.²

¹ Srov. § 82 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů: „...Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí...“. Účastník řízení ARGO se tedy může domáhat zrušení všech částí rozhodnutí, kterými bylo rozhodnuto o jeho právech a povinnostech.

² Výrok III., kterým bylo upuštěno od uložení pokuty společnosti RCA, dále výrok IV., kterým byla uložena pokuta společnosti AWT, i výrok VII., kterým byla uložena pokuta společnosti SPEDICA, jsou provázány s výroky I., se kterým tvoří nedílný celek (viz § 82 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů). Proto výroky o uložení (neuložení) pokuty společnostmi RCA, AWT a SPEDICA, ačkoliv nebyly ve stanovené lhůtě napadeny rozklady příslušných účastníků řízení, nemohou nabýt právní moci před právní mocí výroku o vině.

Rozklad účastníka řízení ARGO

5. Na úvod poznamenávám, že účastník řízení ARGO formálně strukturuje rozklad do několika námitkových okruhů, avšak většina argumentů nesouvisle prochází napříč rozkladem.

a) nesprávné skutkové závěry

6. Společnost ARGO v prvé řadě uvádí, že skutkový stav, který vzal Úřad za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu s obsahem spisu, nemá v něm oporu a vyžaduje rozsáhlé a zásadní doplnění. Dle účastníka řízení z emailové komunikace předložené RCA v její leniency žádosti nevyplývá závěr, že ARGO se účastnil celého vytýkaného jednání po celé vytýkané období.
7. Ve vztahu k cenotvorbě, tvorbě ochranných cen a údajných krycích nabídek není dle společnosti ARGO obsahem spisového materiálu jediný podklad, který by takovou aktivitu společnosti ARGO prokazoval, když je výslovně zmíněn pouze nepřímo a v jediném emailu.
8. Úřad dle společnosti ARGO rovněž neprokázal, že posuzované dohody jsou cílové ve smyslu ust. § 3 odst. 1 zákona. Pojem cílové dohody podle ní je nutné vykládat restriktivně a shromážděné důkazy a skutkové závěry v napadeném rozhodnutí toto hledisko postrádají.
9. Jediný záměr a cíl spolupráce podle účastníka řízení spočívá v požadavku smluvních stran vstoupit do ní se svými klienty a následně si zajistit jistotu zapsaného jednotlivého transportu. Vzájemná informovanost účastníků dohody o transportech pak byla nezbytnou podmínkou, aby mohl být projekt spuštěn a zajištěna jeho faktická realizace. Rezervace se týkala pouze transportů, nikoliv klientů. Úřad dle účastníka řízení nezjistil důvody uzavření dohody, okolnosti vstupu účastníka řízení a zcela tak pominul požadavky na zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
10. Dále účastník řízení nesouhlasí s účastí a přičitatelností jednání účastníku řízení v každém z vlakových projektů. Účastník řízení namítá, že nebyl strůjcem ani nositelem projektu Carpathia, nevytvářel žádné ceníky, nepůsobil při tvorbě společného seznamu, nevytvářel rezervační systém ani jej neprovozoval, obchodně citlivé informace nesdělil a podávání krycích nabídek z jeho strany nebylo činěno. Komunikace, na které Úřad staví své závěry, je z drtivé většiny vedena mezi jinými soutěžiteli.
11. Rovněž účast na projektech Sylvania a Nová Carpathia je dle účastníka řízení neopodstatněná a nelze pro ni nalézt oporu ve správním spise. Ze spisu nevyplývá žádná konkrétní účast účastníka řízení na projektu Sylvania, proto je dle něj napadené rozhodnutí vnitřně rozporné a nesrozumitelné. Účast na projektu Nová Carpathia je dle účastníka řízení také prokázána nedostatečně. Jednak se měl účastník řízení tohoto projektu účastnit v plném rozsahu, na druhou stranu Úřad uvedl, že hlavními partnery projektu byly RCA a AWT.
12. Dále je napadené rozhodnutí stiženo nesprávnými skutkovými závěry ohledně doby trvání protisoutěžního jednání. U účastníka řízení měla doba účasti na protisoutěžním jednání trvat od 1. 7. 2004 do 10. 6. 2013. To však podle něj postrádá jakoukoliv oporu ve správním spise.
13. Účastník řízení také nesouhlasí s hodnocením důkazů, které byly z jeho strany předloženy. Ty údajně přitom vyvracely jakoukoliv přičitatelnost za protisoutěžní jednání nebo naplnění podmínek pro aplikaci pravidla de minimis nebo blokované výjimky. Nesprávně měl Úřad také posoudit důkazy předložené soutěžiteli RCA a AWT, když část jich byla akceptována a část nezohledněna.

b) nedostatek důvodů a vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí

14. Účastník řízení považuje napadené rozhodnutí za vnitřně rozporné, jeho odůvodnění v řadě závěrů zcela neodůvodněné, bez podrobnějšího popisu jednotlivých skutků vzhledem k účastníku řízení. Proto je dle něj neurčitě. Řada závěrů přitom vylučuje jakoukoliv účast účastníka řízení na projektu Sylvania. Závěr, že se projektu Sylvania účastnil (včetně vyměření sankce), je tak neudržitelný.
15. Úřadu je také vytýkáno, že se dostatečně nezabýval negativním dopadem předmětného jednání na hospodářskou soutěž, když Úřad měl podle účastníka řízení zjišťovat, zda byl dopad citelný, nebo nikoliv. Pak měl zkoumat, zda dohody mají vliv na obchod mezi členskými státy, který není zanedbatelný.
16. Způsob vyměření pokuty je podle účastníka řízení nepřezkoumatelný, když se Úřad důkladně nezabýval a nevyvážil veškeré okolnosti, které mohou svědčit v jeho prospěch, a zcela opomenul zabývat se polehčujícími okolnostmi.

c) nesprávné právní hodnocení

17. Úřad charakterizoval posuzované jednání jako cílové dohody ve smyslu ust. § 3 odst. 1 zákona a čl. 101 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále též „SFEU“). Tento závěr je podle účastníka řízení s ohledem na nashromážděný důkazní materiál nesprávný a mylný. Úřad dle něj nesprávně interpretoval smlouvu o spolupráci ze dne 1. 7. 2004, která vymezila pouze zákaz koupě jednotlivých transportů, zákaz napadání zákazníků neobsahovala.
18. Navíc účastník řízení uvádí, že neměl možnost text smlouvy zásadně ovlivnit, maximálně jej mohl připomínkovat. Ostatní účastníci dohody vůči němu zastávali rezervovaný přístup z pozice silnějších stran. K tomu dodává, že podle nauky ne každé omezení volnosti jednání je protisoutěžní. Účastník řízení uvádí, že neměl jinou možnost, než k uvedené dohodě přistoupit a jinou alternativu neměl, zejména pak s přihlédnutím k pohrůzce ukončení možnosti provozovat nákladní dopravu v Maďarsku. Z toho pak vyplývá nesprávnost závěru o společném cíli eliminovat konkurenci.
19. Účastník řízení dále uvádí, že vymezená doba jeho účasti na protisoutěžním jednání v období od 1. 7. 2004 do 10. 6. 2013 je neprokázaná a neodpovídá obsahu spisu. Nesprávný má být už počátek protisoutěžního jednání, který Úřad spojuje s uzavřením smlouvy o spolupráci, přestože RCA a AWT měli vypravit první vlak již 15. 4. 2003. Co se týká skončení údajného protisoutěžního jednání, tak účastník řízení neakceptuje odkaz Úřadu na to, že ke dni 10. 6. 2013 byl ještě rezervační systém využíván.
20. Navíc pokud by Úřad považoval za těžiště protisoutěžního jednání účastníků řízení používání rezervačního systému, měla tomuto hledisku odpovídat právní kvalifikace v podobě dohod o výměně citlivých informací. Z napadeného rozhodnutí naopak vyplývá, že vytýkaným jednáním, které Úřad sankcionoval, bylo primárně rozdělování a ochrana zákazníků, podávání krycích nabídek a sladěný postup při cenotvorbě.

d) de minimis

21. Účastník řízení nesouhlasí s tím, že posuzované jednání spadá do kategorie kartelů s tvrdým jádrem, což vylučuje použití zásad de minimis. Účastník řízení nesouhlasí s klasifikací dohod

jako tzv. *hardcore restrictions*, a i kdyby ano, není dle něj ani tak vyloučena aplikace pravidla de minimis.

22. Účastník řízení nesouhlasí ani s neaplikací výjimky dle § 3 odst. 4 zákona a čl. 101 odst. 3 SFEU. K prokázání splnění podmínek předložil Úřadu podklady, které však nebyly v rozporu se správním řádem zohledněny.

e) vady řízení

23. Co se týká vad skutkových zjištění, tak účastník řízení opakovaně upozorňuje, že sám označil relevantní důkazy, které zpochybňují závěry Úřadu. Tyto důkazy však Úřad odmítl provést. Opomenul provést relevantní ekonomickou analýzu a nezabýval se skutečnými dopady na relevantní trh a nezkoumal přínosy nebo újmu pro koncové zákazníky a trh jako celek.
24. Za podstatný zásah do práva na obhajobu pak považuje, že po změně právního zastoupení mu nebylo umožněno se dodatečně vyjádřit a navrhnout další důkazy na podporu jeho tvrzení, jakož i seznámit se spisem.

f) nepřiměřená výše pokuty

25. Uloženou pokutu považuje účastník řízení za nespravedlivou, nepředvídatelnou a diskriminační, když Úřad dle něj vybočil ze zákonných mezí a významně překročil meze správního uvážení. Pokutu považuje za nezohledňující závažnost jednání a jako exemplární.
26. Nejvyšší možná sankce není odůvodněna žádnou přitěžující okolností, naopak měl Úřad zohlednit celou řadu okolností polehčujících. Opakuje, že primárními nositeli projektu byli RCA a AWT, on vstoupil do projektu pouze z důvodu nemožnosti realizovat dopravu jiným způsobem, případné nevstoupení do spolupráce by ohrožovalo jeho možnosti dále realizovat přepravu přes Maďarsko či vůbec jakkoliv podnikat.
27. Dále účastník řízení uvádí, že při ukládání pokuty je třeba vždy postupovat individuálně a přiměřenost sankce posuzovat v celkových souvislostech, přičemž vyměřená pokuta v tomto případě všechna tato kritéria postrádá.
28. Pokuta má dle něj zároveň likvidační charakter s ohledem, že jen společnost ARGO je soutěžitelem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona a samostatnou entitou vykonávají ekonomickou činnost. [...*obchodní tajemství*...]. I kdyby však platil závěr Úřadu o jedné ekonomické jednotce, tak vyměřená výše pokuty představuje [...*obchodní tajemství*...] soutěžitele a stále se pohybuje mimo rámec zákona.
29. Závěrem pak účastník řízení uvádí, že Úřad porušil princip legitimního očekávání jako jeden ze základních principů správního rozhodování. Poukazuje na některé případy zneužití dominantního postavení, kdy byla Úřadem uložena pokuta od 0,3 do 1,3 % čistého obrátu delikventa.

g) návrh

30. S ohledem na uvedené navrhuje účastník řízení napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit orgánu prvního stupně k dalšímu řízení.

Rozklad účastníka řízení INTERFRACHT

a) nezákonnost místního šetření

31. Společnost INTERFRACHT v první řadě namítá, že místní šetření, které Úřad provedl v jejích obchodních prostorách dne 1. 11. 2016, bylo nezákonné. Dle účastníka řízení totiž neexistovalo dostatečné podezření, které by odůvodňovalo provedení místního šetření. Žádné důkazy odůvodňující podezření Úřadu na protisoutěžní jednání společnosti INTERFRACHT mu údajně nebyly předloženy, ani nejsou obsahem správního spisu.

b) seznámení se s podklady pro rozhodnutí

32. Dále společnost INTERFRACHT namítá, že Úřad zasáhl do jejího práva na spravedlivý proces tím, že jí při nahlížení do správního spisu při seznamování s podklady pro vydání rozhodnutí nebylo umožněno pořídit si kopie ani výpisky z leniency žádosti.

c) nesprávné vymezení účastníka řízení

33. Úřad měl rovněž nesprávně vymezit účastníka řízení. Konkrétně namítá, že předmětem jeho činnosti v dotčeném období byla expedice, tj. zasilatelství, nikoliv služby v oblasti nákladní železniční dopravy.

d) nesprávné vymezení relevantního trhu

34. Rovněž vymezení věcného relevantního trhu jako trh nákladní železniční přepravy a zasilatelství související s vlakovými projekty Carpathia, Sylvania a Nová Carpathia je dle společnosti INTERFRACHT nesprávné. Uvádí, že zásilky přepravované prostřednictvím Carpathie byly původně přepravovány po silnici a nejednalo se o velké zásilky, pro které byly vypravovány ucelené vlaky. Navíc s odkazem na vyjádření účastníka řízení ARGO uvádí, že nelze pominout nákladní lodní přepravu.

e) přičitatelnost jednání AWT

35. Společnost INTERFRACHT také uvádí, že její jednání mělo být posouzeno jako přičitatelné společnosti AWT. AWT totiž bylo většinovým společníkem INTERFRACHTu do srpna 2012 a i přesto, že k 4. 2. 2010 došlo k převodu 50 % podílu na fyzické osoby, tak byl INTERFRACHT stále začleněn do organizační struktury společnosti AWT. AWT údajně ovlivňovalo, resp. ovládalo obchodní strategii společnosti INTERFRACHT.

f) neúčast na zakázané dohodě

36. Dále společnost INTERFRACHT uvádí, že se zakázané dohody neúčastnila a byla pouze jedním ze zákazníků poptávajících službu přepravy zboží ucelenými vlaky. Poptávku služby navíc činil prostřednictvím mateřské společnosti AWT. Přiznává, že povědomí o postupu organizátorů systémového vlaku mu nebyly neznámé, ale účast na protiprávním jednání odmítá, když neměl žádné informace ohledně cenotvorby, fungování a uzavření dohod ani vyměňování informací.

g) nesprávné vymezení doby deliktu

37. INTERFRACHT napadá také vymezení doby, po kterou se dle Úřadu účastnil zakázané dohody, konkrétně má za to, že Úřad neprokázal, že by se jí účastnil až do 10. 6. 2013.

h) uložení pokuty

38. Co se týká pokuty, ta je podle společnosti INTERFRACHT zjevně nepřiměřená a její výše není náležitě zdůvodněna. Pro správné stanovení pokuty navíc Úřad nezjistil úplné významné skutečnosti. Úřad se třeba podle účastníka řízení vůbec nezabýval tím, jaký podíl měl zisk z každé zásilky na nabízené ceně přepravy. Dále se Úřad měl dopustit libovůle a nerovného zacházení, když v rozporu se zákonem aplikoval zásadu absorpce, přičemž u jiných účastníků zakázané dohody zohlednil jejich účast na projektu Italia. Rovněž Úřad nezohlednil, že účastník řízení s Úřadem po celé správní řízení spolupracoval.

i) návrh

39. Na závěr INTERFRACHT navrhuje, aby předseda Úřadu výroky č. I., II., V. a VIII. napadeného rozhodnutí zrušil a správní řízení ve vztahu k němu zastavil.

Vyjádření účastníka řízení AWT

40. Dne 15. 12. 2020 bylo Úřadu doručeno vyjádření společnosti AWT k některým tvrzením účastníků řízení ARGO a INTERFRACHT obsaženým v rozkladech.
41. K rozkladu účastníka řízení ARGO společnost AWT odmítá tvrzení, že by Úřad nesprávně vyhodnotil důkazy předložené RCA a AWT a nekriticky přisoudil důkazní hodnotu jejich tvrzením, aniž by tato tvrzení měla oporu ve správním spise. Společnost AWT je přesvědčena, že Úřad vyhodnotil jí poskytnuté informace logicky a v souladu s ostatními informacemi ve správním spise.
42. Dále AWT nesouhlasí s tvrzením účastníka řízení INTERFRACHT, že jeho jednání by mělo být až do srpna 2012 přičitatelné společnosti AWT. Společnost AWT uvádí, že ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 61/2005 není určující, zda společnost INTERFRACHT v dotčeném období patřila do podnikatelské skupiny společnosti AWT, či nikoliv. Rozhodující je, zda mezi nimi v dotčeném období existovaly faktické či právní vazby, které by AWT umožňovaly vykonávat rozhodující vliv ve smyslu jednostranných rozhodnutí a pokynů. Obě společnosti tak byly součástí jedné ekonomické jednotky a tvořily jednoho soutěžitele ve smyslu § 2 odst. 1 ZOHS pouze do 3. 2. 2010, do kdy AWT nad společností INTERFRACHT vykonávala výlučnou kontrolu. Naopak od 4. 2. 2010 společnost AWT výlučnou kontrolu nad společností INTERFRACHT nevykonává, napadené rozhodnutí je tedy podle AWT správné.

III. Řízení o rozkladu

43. Správní orgán prvního stupně neshledal důvody pro postup podle ustanovení § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění zákona č. 12/2020 Sb., a proto v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 téhož zákona předal spis orgánu rozhodujícímu o rozkladu.
44. Podle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů, jsem přezkoumal v rozsahu napadených výroků soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, jakož i správnost napadeného rozhodnutí, tu však toliko v rozsahu námitek uplatněných v rozkladech, popřípadě,

vyžadoval-li to veřejný zájem, přičemž jsem dospěl k závěrům uvedeným v dalších částech odůvodnění tohoto rozhodnutí.

Použité právní předpisy

45. Před tím, než přikročím ke komplexnímu přezkumu napadeného rozhodnutí, je nutné postavit najisto, jaké znění relevantních procesních i hmotněprávních předpisů je třeba na posuzovanou věc aplikovat.

Procesněprávní normy

46. Procesněprávní úprava předmětného správního řízení je roztříštěna do několika zákonů. Z hlediska procesního platí obecná zásada, že nové procesní právo (jeho změny) platí ode dne nabytí účinnosti nové právní úpravy i pro řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti s tím, že právní účinky úkonů, které v řízení nastaly přede dnem nabytí účinnosti, zůstávají zachovány, pokud přechodné ustanovení nestanoví něco jiného.³ Úřad při vedení správního řízení vycházel primárně z procesních ustanovení ZOHS, která představují *lex specialis* k obecné právní úpravě. Procesní úpravu správního trestání však obsahuje rovněž zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „**přestupkový zákon**“), který nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017. Jeho aplikace na předmětné správní řízení je však vyloučena vzhledem k přechodnému ustanovení § 112 odst. 4 přestupkového zákona, podle kterého se zahájená řízení o přestupku, resp. o správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle dosavadních zákonů.
47. Správní řízení v této věci, tedy sp. zn. ÚOHS-S0632/2016/KD, bylo zahájeno ex officio dne 1. 11. 2016. Ke dni zahájení tohoto správního řízení platil ZOHS ve znění zákona č. 293/2016 Sb. Následující novela č. 183/2017 Sb. s účinností od 1. 7. 2017 je primárně zákonem, který slaďuje jiné speciální předpisy týkající se správního trestání s novou právní úpravou správního trestání obsaženou v přestupkovém zákonu. Do § 112 odst. 4 přestupkového zákona je vtělena vůle zákonodárce, aby se procesní režim probíhajících řízení neměnil a neaplikovaly se na ně procesní postupy, které nový zákon přináší. Oba zákony, přestupkový zákon i zákon č. 183/2017 Sb., je proto třeba v souladu se zásadou racionálního zákonodárce a principem jednoty právního řádu⁴ vykládat ve vzájemné souvislosti. Pokud zákon č. 183/2017 Sb. adaptuje procesní předpisy zvláštních zákonů pro aplikaci nového přestupkového zákona, pak je aplikace těchto změn přímo propojena také s aplikací procesních pravidel vyplývajících z aplikace nového přestupkového zákona. Jinými slovy je třeba výkladově překlenout vznikající nelogičnost (je totiž nesmyslné aplikovat výjimky z obecného předpisu, který se na věc vůbec neaplikuje). V případě ZOHS dochází právě k takové situaci. Zákon č. 183/2017 Sb. přináší procesní pravidla, která jsou přímo

³ Srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 2. 2. 2006, sp. zn. II ÚS 512/05, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2004, sp. zn. 21 Cdo 1556/2004 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2007, sp. zn. 1 Azs 55/2006.

⁴ Srov. zejména rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2004, č. j. 1 As 9/2003-90, podle kterého „v souladu s principem právní jistoty má každý adresát právní normy právo očekávat, že řešení, která zákonodárce zvolí, jsou racionální a směřují k funkčnímu uspořádání společenských vztahů, a nikoliv naopak. Jestliže zákonodárce z nejrůznějších důvodů zvolí řešení jiné, musí je tím spíše přesně, jasně, určitě a srozumitelně vyjádřit v právních předpisech, jimiž jsou právní normy komunikovány svým adresátům. Neučiní-li tak, je zcela na místě dát přednost takovému výkladu, který je rozumný a odpovídá přirozenému smyslu pro spravedlnost.“

navázána na účinnost nového přestupkového zákona. Svědčí o tom i důvodová zpráva k zákonu č. 183/2017 Sb., podle níž se „v zákonech upravujících působnost Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže k projednávání přestupků zakotvují rozsáhlé odchylky od obecné úpravy, které jsou potřebné vzhledem ke specifické povaze přestupků, které projednává Úřad pro ochranu hospodářské soutěže [...]“⁵ Z daného tedy vyplývá, že je třeba zachovat procesní režim před nabytím účinnosti přestupkového zákona.

48. Poslední novelizace ZOHS provedená zákonem č. 262/2017 Sb. změnila ustanovení o spisu a nahlížení do něj a zpřístupnění informací obsažených ve spisu.⁶ Jinými slovy se tak jedná o drobné změny, které se procesně zásadně nedotýkají předmětného správního řízení. Vzhledem k výše uvedenému, je tedy řízení dále vedeno podle procesních ustanovení ZOHS ve znění zákona č. 293/2016 Sb., účinném do 30. 6. 2017, s přihlédnutím k novelizaci provedené zákonem č. 262/2017 Sb. V tomto směru se ztotožňuji se závěry orgánu prvního stupně.
49. Co se týká správního řádu, ke dni 1. 11. 2016 (tj. zahájení předmětného správního řízení) byl účinný ve znění zákona č. 298/2016 Sb.⁷ V podrobnostech k jednotlivým novelizacím odkazují na příslušné pasáže napadeného rozhodnutí, se kterými se ztotožňuji, a uzavírám, že v rámci řízení o rozkladu je aplikován zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 403/2020 Sb., tedy v platném a účinném znění (dále též „**správní řád**“).⁸
50. Z pohledu procesněprávních norem lze tak shrnout, že se v tomto správním řízení nyní postupuje podle ZOHS ve znění zákona č. 293/2016 Sb. (s přihlédnutím k zákonu č. 262/2017 Sb.) při subsidiárním použití správního řádu ve znění zákona č. 403/2020 Sb.

Hmotněprávní normy

51. Pro hmotněprávní posouzení je třeba vycházet z právních předpisů platných a účinných v době ukončení protiprávního jednání. Správní orgán prvního stupně se aplikací hmotněprávních norem podrobně zabýval v bodech 24 až 37 napadeného rozhodnutí. Správně přitom vycházel z právních předpisů platných a účinných v době ukončení protiprávního jednání. Ke dni 10. 6. 2013, kdy skončilo posuzované jednání, byl účinný ZOHS ve znění zákona č. 360/2012 Sb.
52. Prvostupňový orgán následně po rozboru jednotlivých novel ZOHS dospěl k závěru, že nejpriznivější je použití ZOHS ve znění zákona č. 360/2012 Sb., který mj. do ZOHS zakotvil možnost snížení pokuty při tzv. narovnání (čehož v tomto řízení někteří účastníci řízení právě využili), tedy že užití jakékoliv pozdější právní úpravy by pro žádného účastníka řízení nevedlo k příznivějšímu závěru.
53. S hodnocením příznivosti prvostupňového orgánu se zcela ztotožňuji a v podrobnostech odkazuji na patřičné části napadeného rozhodnutí. V navazujícím správním řízení proto posuzuji protiprávnost jednání účastníků řízení podle ZOHS ve znění zákona č. 360/2012 Sb.

⁵ Viz důvodovou zprávu k zákonu č. 183/2017 Sb. k části sto dvanácté – změna zákona o ochraně hospodářské soutěže.

⁵ Viz důvodovou zprávu k zákonu č. 183/2017 Sb. k části sto dvanácté – změna zákona o ochraně hospodářské soutěže.

⁶ Srov. § 21c, § 21c ZOHS, v účinném znění.

⁷ Nikoliv ve znění zákona č. 183/2017 Sb., jak uvádí napadené rozhodnutí. Tato nepřesnost nemá vliv na jeho zákonnost.

⁸ Novela správního řádu provedená zákonem č. 403/2020 Sb. neobsahuje přechodná ustanovení, která by takový postup vylučovala; tato novela nabyla účinnosti dne 1. 1. 2021, tedy v době řízení o rozkladu.

IV. Přezkum napadeného rozhodnutí

54. Úvodem, dříve než se přímo vyjádřím k jednotlivým námitkám účastníků řízení, je třeba poznamenat, že některé dílčí námitky účastníků řízení se překrývají či přímo opakují. Proto budou vypořádány na základě principu, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související.⁹
55. Také podotýkám, že znění § 3 odst. 1 ZOHS je obdobné jako znění čl. 101 odst. 1 SFEU, neboť při přípravě ZOHS se vycházelo ze soutěžního práva EU, judikatury Soudního dvora a rozhodovací praxe Komise. Ustanovením a pojmům českého soutěžního práva vycházejícím z unijního práva se tedy musí dostat jednotného výkladu. Proto je potřeba vykládat ZOHS způsobem slučitelným s požadavky unijního práva.¹⁰ Úřad se tedy ve své rozhodovací činnosti týkající se konstatování porušení pouze ZOHS (a nikoliv SFEU) dovolává též rozhodovací činnosti unijních orgánů, jakož i unijních právních předpisů. Správnost této praxe potvrdil i Nejvyšší správní soud, dle kterého je na místě vykládat harmonizované instituty soutěžního práva eurokonformním výkladem s použitím unijní judikatury a rozhodnutí Komise.¹¹

Společná námitka nesprávného vymezení relevantního trhu

56. Než přistoupím k přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí jako celku a postupnému vypořádání námitek účastníků řízení ARGO a INTERFRACHT, budu se na tomto místě věnovat námitce vymezení relevantního trhu, kterou uplatnili oba účastníci řízení, kteří podali rozklad. Bude proto vypořádána společně.
57. V rovině soutěžního práva je určení relevantního trhu nezbytnou a základní složkou pro posouzení možného protisoutěžního jednání.¹² Stejně tak je „*definice relevantního trhu důležitá pro určení dopadu na hospodářskou soutěž (zvláště v případě dohod nebo jednání ve vzájemné shodě)*“.¹³ Zákonný text ust. § 2 odst. 2 ZOHS vychází zejména z textu Sdělení Komise o definici relevantního trhu pro účely práva hospodářské soutěže Společenství (97/C 372/03) (dále též „**Sdělení Komise k relevantnímu trhu**“), jež uvádí, že „*[d]efinice trhu je nástrojem pro stanovení a vymezení hranic hospodářské soutěže mezi podniky. Slouží ke stanovení rámce, v rámci něhož Komise uplatňuje politiku hospodářské soutěže. Hlavním záměrem definice trhu je systematicky zjišťovat konkurenční omezování, jimž zúčastněné podniky čelí. Cílem definice trhu, jak pokud jde o výrobní trh, tak o zeměpisný trh, je zjistit skutečné soutěžitely dotyčných podniků, kteří mohou omezovat chování uvedených podniků*

⁹ Srov. blíže rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66.

¹⁰ Srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 26. 11. 2015, C-345/14 (Maxima Latvija), odst. 9.

¹¹ Např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2007, č. j. 5 As 61/2005-183 (Česká rafinérská).

¹² Srov. např. rozsudek Tribunálu ze dne 10. 3. 1992 v případě T-68/89 Societa Italiano Vetro (SIV) v Commission (Italian Flat Glass): „*The Court considers, on the contrary, that the appropriate definition of the market in question is a necessary precondition of any judgment concerning allegedly anti-competitive behaviour.*“

¹³ Převzato z Bellamy & Child. European community law od competition. 6. vydání. Oxford New York: Oxford university press, 2008, str. 244.

a bránit jim, aby se chovaly svobodně, aniž by byly podrobeny účinnému konkurenčnímu tlaku.¹⁴

58. Vymezení relevantního trhu má tak sloužit k „nalezení hranic, kdy dochází ke střetu s konkurencí, tj. kde se skutečně projevuje příslušné soutěžní jednání, kde dochází ke konkurenčním tlakům a kde tak existují hranice oddělující jednotlivé relevantní trhy od sebe navzájem.“¹⁵ „Účelem vymezení relevantního trhu pak je zjistit, které produkty jsou navzájem tak blízkými substituty, že vyvíjejí konkurenční tlak na chování dodavatelů těchto výrobků.“¹⁶ Při posouzení možného protisoutěžního jednání tedy musí Úřad provést analýzu, na jejímž základě je pak schopen rozhodnout o případném deliktním jednání soutěžitele. V tomto odkazuji například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2013, č. j. 2 Afs 82/2012–134: „Posuzování relevantního trhu v soutěžním právu obvykle probíhá na základě zjištění podstatných dat a informací včetně užití kvantitativních technik (odhadů a analýz). Informace o spotřebitelských reakcích pak mohou plynout jak ze spotřebitelského průzkumu, tak i z analýz objektivně podchyceného chování a z kvalifikované úvahy o kritériích, která spotřebitelské chování ovlivňují.“
59. Současně je však třeba vzpomenout, že aktuální trend v posuzování určitých cílových jednání je takový, že obecně není nezbytné se otázkou přesného vymezení relevantního trhu (a stanovení podílu soutěžitelů na něm) důkladněji zabývat. To je případ např. šetření takových jednání, kdy jde o porušení zákona či SFEU formou cílových kartelových dohod o rozdělení trhu, které jsou považovány za zakázané a neplatné bez ohledu na podíl účastníků dohody dosažený na relevantním trhu. Je tedy třeba vycházet z toho, že oproti dohodám výsledkovým u cílových dohod není nezbytná nutnost exaktního vymezení relevantního trhu.¹⁷ To však neznamená, že Úřad může rezignovat na kvalitativní stránku procesu vymezení relevantního trhu. Bez ohledu jak detailně tedy je nakonec relevantní trh vymezen, proces vymezování by neměl vybočit z mezí transparentnosti a z postupu Úřadu by mělo být jasné, na základě čeho došel ke konkrétní podobě relevantního trhu. Tedy i vymezení relevantního trhu nesmí vzbuzovat důvodné pochybnosti o stavu věci (§ 3 správního řádu).
60. Správní orgán prvního stupně vymezil relevantní trh z pohledu věcného jako trh nákladní železniční přepravy a zasilatelství související s vlakovými projekty Carpathia/Sylvania a novým projektem Carpathia. Tím je dán i jeho geografický rozměr, neboť uvedené vlaky byly provozovány v jediné geografické relaci. Všichni účastníci řízení byli aktivní v nákladní železniční dopravě a spedici. Jsou to zároveň oblasti činností zasažené vytýkaným jednáním.
61. Účastník řízení INTERFRACHT tvrdí, že projektem Carpathia byly přepravovány zásilky, které se dříve na místo určení posílaly po silnici, a nelze pominout ani lodní přepravu. Relevantní trh by tedy dle něj měl být věcně širší. K tomu uvádím, že možnou zastupitelností vlakové

¹⁴ Sdělení Komise k relevantnímu trhu, bod 2.

¹⁵ Viz Kindl, J., Munková J.: Zákon o ochraně hospodářské soutěže. Komentář. 3., přepracované vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 63.

¹⁶ Viz JONES, A. SUFRIN, B. EU Competition Law. 6. vydání. Oxford: Oxford university press, 2016, str. 56.

¹⁷ Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 6. 2012, č. j. 62 Ca 22/2007. Dále srov. rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S421/2014/KD-43013/2015/820/LSo ze dne 7. 12. 2015 a rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 24/2011-159 ze dne 26. 4. 2012, potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 40/2012-68 ze dne 31. 10. 2013.

nákladní dopravy a silniční dopravy se správní orgán prvního stupně zabýval v odst. 126 napadeného rozhodnutí.

62. Správní orgán v souladu se svou předcházející rozhodovací praxí a s rozhodovací praxí Komise uvedl, že hlavní zřetel je třeba brát na druh, objem a charakteristiku zboží, dále na vzdálenost, na kterou má být přepraveno, hustotu a kvalitu silniční/železniční sítě, přičemž důležitým aspektem je existence železniční vlečky. Ta je důležitá především pro dálkovou přepravu velkých objemů těžkých, sypkých nebo nebezpečných nákladů pro rozsáhlé průmyslové provozy. Méně pak pro běžné spotřební zboží. Zaměnitelnost nákladní železniční přepravy se silniční přepravou si tak lze snáze představit právě u spotřebního zboží, u kterého je silniční doprava snáze proveditelná. Mezi nejčastěji přepravované druhy zboží vlakem Carpathia patřily sádkokartonové desky, automobily, papír, dřevotříska, chemikálie, plechy a profily, kaolín atd.¹⁸ Jde tedy převážně o skladbu zboží přepravovaného ve velkých objemech do průmyslových podniků, kde existence železniční vlečky hraje velkou roli. Pro popsaný typ zboží ve velkých objemech je proto železniční doprava vhodnější, což však nevylučuje, že v určitém objemu může probíhat i přeprava spotřebního zboží. Účastník řízení INTERFRACHT bez bližších tvrzení zmiňuje, že před existencí projektu Carpathia byly jednotlivé zásilky přepravovány po silnici. Sám ale dodává, že po zbudování železniční vlečky byla výhodnější železniční přeprava vzhledem k nižší ceně.
63. Širšímu vymezení relevantního trhu nesvědčí ani tvrzení účastníka řízení INTERFRACHT, který nyní i v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně tvrdil, že se několikrát pokusil zásilky uskutečnit mimo Carpathii, ale z důvodu vysokých cen to nebylo možné.
64. Co se týká případných posouzení, jaký podíl má železniční nákladní doprava na trhu nákladních doprav, je tato námitka nepřijatelná. Nedává žádný smysl porovnávat obecně poměr nákladní železniční přepravy, když funkční samostatnost vlakových projektů a souvisejících protisoutěžních ujednání je naprosto zjevná.
65. Požadavek vymezení relevantního trhu bez důvodných pochybností v posuzovaném případě tedy byl naplněn a skutkový stav v tomto ohledu považuji za náležitě zjištěný, konstatuji, že správní orgán prvního stupně měl zde dostatečný podklad pro rozhodnutí.
66. Námitka je tedy nedůvodná.

Námítka účastníka řízení ARGO

a) nesprávné skutkové závěry

67. Účastník řízení ARGO namítá nesprávný skutkový závěr Úřadu ohledně jeho účasti na vytýkaném jednání. Skutkové závěry o protisoutěžním jednání a zapojení účastníka řízení v jeho jednotlivých fázích považuje účastník řízení za velmi neurčité, nedostatečně odůvodněné, paušalizované a založené na nesprávných skutkových závěrech. [...*obchodní tajemství*...]

¹⁸ Ilustrativní přehled přepravovaných druhů zboží viz např. č. I. 674 – 681 (C23) leniency žádosti RCA, dále např. č. I. 4 leniency žádosti AWT, aj.

¹⁹ L. č. 628-630 leniency žádost RCA. Spis dále obsahuje další důkazy o jednáních: I.č. 633 – 642, 649 – 650, 665 – 673 leniency žádosti RCA.

[...*obchodní tajemství*...].²¹ Smlouva pak výslovně deklaruje rezervace transportů, ochranu zákazníků a zákaz vzájemné akvizice zapsaných transportů.

68. Z uvedeného vyplývá, že tvrzení účastníka řízení ARGO, že jeho role byla jen okrajová, je nepravdivým tvrzením. Naopak správní spis obsahuje velké množství důkazů [...*obchodní tajemství*...], které jej usvědčují z aktivní participace na zakázaném jednání, když ARGO byl přímo jedním ze zakladatelů vlakového projektu a stál u zrodu zakázaného jednání. [...*obchodní tajemství*...].
69. Co se týká tvrzené neúčasti na cenotvorbě, tvorbě ochranných cen a krycích nabídek, namítá účastník řízení ARGO, že obsahem spisu není žádný důkaz, který by svědčil o takové aktivitě z jeho strany. [...*obchodní tajemství*...]
důkazy svědčícími o vědomém zapojení soutěžitele ARGO do systému rezervací a ochrany cen.
70. K další námitce účastníka řízení ARGO, že v posuzovaném případě se nejednalo o cílovou dohodu ve smyslu § 3 odst. 1 ZOHS, uvádím následující. Zakázané dohody v českém právním prostředí vymezuje (definuje) § 3 odst. 1 ZOHS, pro účely aplikace unijního práva ve stanovených případech pak čl. 101 odst. 1 SFEU, přičemž obě úpravy jsou materiálně totožné.
71. Podle § 3 odst. 1 ZOHS jsou dohody mezi soutěžiteli, rozhodnutí jejich sdružení a jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě (dále též „**dohody**“), jejichž cílem nebo výsledkem je narušení hospodářské soutěže, zakázané a neplatné, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak nebo pokud Úřad nepovolí prováděcím právním předpisem z tohoto zákazu výjimku. Jako demonstrativní výčet zakázaných dohod ZOHS uvádí některé příklady v § 3 odst. 2 písm. a) až f). Zákaz dohod se týká dohod vertikálních i horizontálních. O horizontální dohodu soutěžitelů jde v případě, že je uzavírána mezi soutěžiteli, kteří působí na stejné úrovni trhu zboží nebo služeb, což je posuzovaný případ.
72. Tato česká úprava odráží unijní úpravu vyjádřenou v SFEU, konkrétně v článku 101 odst. 1, dle kterého jsou s vnitřním trhem neslučitelné, a proto zakázané, veškeré dohody mezi podniky, rozhodnutí sdružení podniků a jednání ve vzájemné shodě, které by mohly ovlivnit obchod mezi členskými státy a jejichž účelem nebo důsledkem je vyloučení, omezení nebo narušení hospodářské soutěže na vnitřním trhu. Tato generální klauzule je pak doplněna demonstrativním výčtem některých skutkových podstat zakázaných dohod.
73. Aby posuzované dohody mohly být považovány za zakázané, musí kromě formálních znaků splňovat ještě podmínku materiálního narušení soutěže, či alespoň možnost jejího narušení.²⁴ Hospodářská soutěž je totiž chráněna nejen před faktickým, ale i před potenciálním narušením, jde tedy o přestupek ohrožovací a postačí, pokud pouze reálně hrozí nebezpečí ohrožení zákonem chráněného zájmu.
74. K uplatnění zákazu stanoveného v § 3 odst. 1 ZOHS, resp. čl. 101 odst. 1 SFEU tedy musí dohoda, rozhodnutí sdružení podniků nebo jednání ve vzájemné shodě mít za „účel nebo

---

²⁰ L.č. 692-694 leniency žádosti RCA.

²¹ L.č. 695-697 leniency žádosti RCA.

²² L.č. 725-726 leniency žádosti RCA.

²³ L.č. 33 (A20) správního spisu.

²⁴ Např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Afs 109/2009-180.

důsledek“ vyloučení, omezení nebo narušení hospodářské soutěže.

75. Přitom platí, že pokud určité druhy koordinace mezi podniky vykazují dostatečný stupeň škodlivosti ve vztahu k hospodářské soutěži, není nutný přezkum jejich účinků.²⁵ Některé formy koordinace mezi podniky totiž jsou považovány za škodlivé pro hospodářskou soutěž již ze své povahy.²⁶
76. Není obecně sporu, že omezení (ať už cílové nebo výsledkové) musí být vždy posuzováno případ od případu s ohledem na relevantní hospodářský a právní kontext.²⁷ Stejně tak je praktika považována za porušení z hlediska účelu, pokud je způsobilá i alespoň omezit hospodářskou soutěž.²⁸
77. Z judikatury vyplývá, že k uplatnění zákazu uvedeného v čl. 101 odst. SFEU, případně § 3 odst. 1 ZOHS musí dohody mít jako cíl nebo výsledek narušení hospodářské soutěže.²⁹ Přitom platí, že určité druhy koordinace mezi podniky vykazují dostatečný stupeň škodlivosti ve vztahu k hospodářské soutěži, aby bylo možné mít za to, že přezkum jejich účinků není nutný.³⁰ Pro některá jednání je tedy nadbytečné prokazovat jejich konkrétní účinky na trh, jelikož přechozí zkušenosti prokazují, že vyvolávají negativní účinky. Ke zkoumání účinků je třeba přistoupit až v případě, že prvotní analýza znaků daného druhu koordinace neodhalí dostatečný stupeň škodlivosti ve vztahu k hospodářské soutěži.³¹ Z toho vyplývá, že nejprve je třeba soustředit se na znaky daného jednání a předchozí zkušenost soutěžních orgánů a soudů s nimi. Až poté, co není tímto postupem shledáno omezení soutěže na základě cíle, je třeba přistoupit ke konkrétnímu zkoumání účinků jednání na soutěž. Při posuzování, zda dohoda mezi podniky nebo rozhodnutí sdružení podniků vykazuje dostatečný stupeň škodlivosti, aby byla považována za omezení hospodářské soutěže „z hlediska cíle“ ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU a § 3 odst. 1 ZOHS, je třeba se zaměřit zejména na „*obsah jejích ustanovení, na cíle, kterých má dosáhnout, jakož i na hospodářský a právní kontext, do kterého spadá. V rámci posuzování tohoto kontextu je rovněž třeba zohlednit povahu dotčeného zboží nebo služeb, jakož i skutečné podmínky fungování a struktury dotčeného trhu nebo trhů.*“³² Kromě toho je možné zohlednit též úmysl účastníků řízení.³³
78. Lze tedy uzavřít, že dohody s cílem narušit hospodářskou soutěž jsou tedy takové dohody, které jsou již ze své podstaty natolik nebezpečné, že u nich lze negativní dopad na hospodářskou soutěž presumovat, a není třeba jeho konkrétní dopady dokazovat a kvantifikovat. U cílových dohod lze právě s ohledem na jejich závažnost presumovat,

²⁵ Rozsudek Soudního dvora ze dne 14. 3. 2013, C-32/11 (Allianz Hungária Biztosító a další), odst. 34 a citovaná judikatura.

²⁶ Rozsudek Soudního dvora ze dne 14. 3. 2013, C-32/11 (Allianz Hungária Biztosító a další), odst. 35 a citovaná judikatura.

²⁷ Rozsudek Soudního dvora ze dne 14. 3. 2013, C-32/11 (Allianz Hungária Biztosító a další), odst. 36 a citovaná judikatura.; Rozsudek Soudního dvora ze dne 11. 9. 2014, C-67/13 (Groupement des Cartes Bancaires proti Komisi), odst. 53; Rozsudek Soudního dvora ze dne 26. 11. 2015, C-345/14 (Maxima Latvija), odst. 25.

²⁸ Rozsudek Soudního dvora ze dne 4. 6. 2009, C-8/08 (T-Mobile Netherlands), odst. 31: „[...] the concerted practice must simply be capable in an individual case, having regard to the specific legal and economic context, of resulting in the prevention, restriction or distortion of competition within the common market [...]“.

²⁹ Např. rozsudek Soudního dvora ze dne 11. 9. 2014, C-67/13 (Groupement des Cartes Bancaires proti Komisi), odst. 48.

³⁰ Rozsudek Soudního dvora ze dne 11. 9. 2014, C-67/13 (Groupement des Cartes Bancaires proti Komisi), odst. 49, rozsudek Soudního dvora ze dne 14. března 2013, C-32/11 (Allianz Hungária Biztosító a další), odst. 34

³¹ Rozsudek Soudního dvora ze dne 11. 9. 2014, C-67/13 (Groupement des Cartes Bancaires proti Komisi), odst. 52

³² Rozsudek Soudního dvora ze dne 11. 9. 2014, C-67/13 (Groupement des Cartes Bancaires proti Komisi), odst. 53.

³³ Rozsudek Soudního dvora ze dne 11. 9. 2014, C-67/13 (Groupement des Cartes Bancaires proti Komisi), odst. 54. Rozsudek Soudního dvora ze dne 14. března 2013, C-32/11 (Allianz Hungária Biztosító a další), odst. 37.

že podmínka narušení soutěže je vždy splněna (až na výjimky ospravedlnitelné kontextem některých dohod). Z pohledu unijního i českého soutěžního práva nesporně patří dohody o rozdělení trhu/zákazníků a cenové dohody mezi dohody cílové. Takovými dohodami je zcela potlačena soutěž mezi jejími účastníky, kteří by v ideálním případě měli na trhu vystupovat jako konkurenti. Tím je pak zmírněn tlak na cenu a další benefity jejich zákazníků a konečných spotřebitelů.

79. Kromě toho, že posuzované dohody jsou dohodami cílovými, lze je považovat i za tzv. *hardcore restrictions* neboli dohody s tvrdým jádrem. Jejich typickými představiteli jsou právě dohody o koordinaci cen a dohody o rozdělení trhu/zákazníků. Tyto dohody mají již ze své podstaty vždy škodlivý dopad hospodářskou soutěž a její narušení jako svůj cíl a jsou pro zdravé fungování hospodářské soutěže nejzávažnější hrozbou.
80. Co se týká materiální stránky narušení hospodářské soutěže, mám za nesporné, že posuzované jednání bylo přinejmenším způsobilé narušit hospodářskou soutěž. Spisový materiál obsahuje poměrně jasné důkazy o komunikaci soutěžitelů ať již před formálním písemným uzavřením dohody, tak i po něm ohledně cenových nabídek a rezervací. Docházelo tedy k rozdělení zákazníků mezi jednotlivé účastníky dohody, kteří na sebe neútočili případným podáváním lepších nabídek. Tím byla potlačena i cenová konkurence a naopak byl vytvářen tlak na vyšší ceny přeprav. Uzavírám tedy, že posuzované jednání bylo orgánem prvního stupně správně posouzeno jako cílová dohoda ve smyslu § 3 odst. 1 ZOHS, resp. čl. 101 odst. 1 SFEU.
81. Další námitkou účastník řízení ARGO vysvětluje, že ujednání obsažená v zakládající smlouvě byla nutná pro vlastní realizaci projektu a bylo nutné prostřednictvím registru zajišťovat jistotu jednotlivých transportů. Výměna informací takovým způsobem byla podle ARGO sice citlivá, ale nezbytná. Souhlasím s tím, že pro realizaci obchodů ve smyslu uskutečňování přeprav pomocí projektu sdíleného vlaku může být vzájemné informování o jednotlivých rezervacích nezbytné. Nicméně účastníci řízení šli ve výměně obchodně citlivých informací mnohem dál, než by pro realizaci nákladních vlaků bylo nutné. Svědčí o tom zjištěné skutečnosti, které jsem uvedl výše v tomto námitkovém okruhu, tedy např. příprava a komunikace AWT, RCA a ARGO před uzavřením smlouvy, výměna seznamů zákazníků, dohody o nenapadání či vzájemné informování se o rezervacích a nabídnutých cenách.
82. Dále účastník řízení ARGO uvádí, že byla realizována pouze rezervace transportů, nikoliv klientů, po ochranné době [...*obchodní tajemství*...] byl daný transport k dispozici ostatním. S tím však nemohu souhlasit, jelikož, jak opět zmiňuji výše, docházelo k vyjednávání o konkrétních klientech, které si hodlal některý ze soutěžitelů udržet, navíc již před uzavřením dohody si její účastníci vyměňovali seznamy zákazníků.³⁴
83. Co se týká účasti účastníka řízení ARGO na projektu Sylvania, tvrdí, že je neopodstatněné a nemá oporu ve správním spise. K tomu uvádím, že projekt Sylvania začal být realizován v relaci [...*obchodní tajemství*...] od roku 2009 po vzoru projektu Carpathia. U jeho zrodu stáli soutěžitelé RCA a AWT, kteří zde dodržovali stejně nastavená pravidla jako u Carpathie (rozdělení zákazníků, ochranné ceny a využití rezervačního systému). Ti projekt organizovali a komunikovali, že se nejedná o konkurenci pro Carpathii. Pro zapojení účastníka řízení ARGO do projektu Sylvania je však třeba vycházet z toho, že oba projekty byly provázané.

---

³⁴ Viz např. I.č. 342 – 352, 616 – 617, 627 – 630, 633 – 634, 651 – 658, 661 – 667 (PS2, PS3, PS4, C1, C5, C6, C8, C9, C14, C15, C17, C18, C19, aj.) leniency žádosti RCA.

Projekt Sylvania navazoval na projekt Carpathia ve smyslu nastavené spolupráce. Nejednalo se o oddělený projekt. Současně byl projekt Carpathia chráněn, aby se projekt Sylvania nestal pro něj konkurencí. Jinými slovy je třeba vyjít z toho, že jak projekt Carpathia, tak Sylvania byly propojené projekty, které se vzájemně neměly ohrožovat, přestože by se jejich spádové oblasti mohly překrývat. Oba projekty tedy byly realizovány se stejným záměrem a fakticky nemohly fungovat každý odděleně. Aby ARGO neohrožovalo fungování vlastního projektu Carpathia, kterého se s AWT a RCA účastnil jako organizátor (tzv. partner), musel být obeznámen s principy fungování Sylvania a tyto dodržovat. [...obchodní tajemství...]

[...obchodní tajemství...]. Pozice ARGO v projektu Carpathia byla tedy nesrovnatelně silnější, co se týká Sylvania, musel si být vědom toho, že životnost projektu Carpathie nesmí ohrozit převedením transportů a ujednání o rozdělení zákazníků v Sylvanii musí respektovat. To, že nebyl jeho hlavním organizátorem, ho nezbavuje odpovědnosti.

84. Obdobně se účastník řízení ARGO brání též vině a účasti v projektu Nová Carpathia. K tomu uvádím, že k formování dohody o projektu Nová Carpathia, jakožto nástupce projektu Carpathia došlo v únoru 2011 mezi AWT a RCA. Tohoto projektu se už ARGO neúčastnil jako organizátor, ale dál využíval veškerých jeho výhod. V leniency žádosti RCA byl ARGO sice uveden jako preferovaný partner, zatímco RCA a AWT jako rovnocenní projektoví partneři a provozovatelé. [...obchodní tajemství...]³⁵ Přestože Úřad disponuje pouze omezeným množstvím přímé komunikace soutěžitele ARGO ohledně jeho účasti v projektu Nová Carpathia, je z ní evidentní, že se celého projektu účastní, dříve nastavená pravidla jsou mu známa, dodržuje je i nadále a profituje z nich. Co se týká dílčí námitky ohledně délky projektů, tak je třeba uvést, že leniency žádost RCA byla několikrát doplňována, a to i v ohledu trvání projektů, proto neshledávám žádnou rozpornost napadeného rozhodnutí.
85. Účastník řízení ARGO dále vytýká napadenému rozhodnutí, že jím předložené důkazy dne 13. 12. 2019 vyvracely jakoukoliv přičitatelnost za protisoutěžní jednání. Tyto námitky, které účastník řízení uplatnil po sdělení výhrad, však správní orgán prvního stupně vypořádal v části VI. napadeného rozhodnutí. Ohledně navržených výsledků dvou svědků se ztotožňují s tím, že tyto výsledky se jeví jako nadbytečné. Je třeba vycházet z toho, že dle § 52 správního řádu „*správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.*“ Dle § 50 odst. 4 správního řádu „*hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.*“ K tomu Nejvyšší správní soud uvedl: „*správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamena, že by bylo rozhodujícím orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí, a které nikoli, a o které opře skutkové závěry, a které opomene.*“³⁶ Ústavní soud pak uvedl: „*Pokud ale správní orgán důvody, pro které případné důkazní návrhy (resp. důkazní prostředky) neprovede, v odůvodnění svého rozhodnutí náležitě, tj. srozumitelně a dostatečným způsobem nevysvětlí, zatíží správní řízení procesní vadou tzv. „opomenutých důkazů“.*“³⁷ Úřad navíc nemá povinnost provést všechny navržené

³⁵ L.č. 1028 - 1029 (NC17) leniency žádosti RCA.

³⁶ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48.

³⁷ Nález Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2009, č. j. I. ÚS 118/09.

důkazy v případě, že jimi mají být prokázány skutečnosti pro skutkový a právní základ zjevně nadbytečné.³⁸ Dle § 3 správního řádu platí, že správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Z obsahu spisového materiálu jsem nabyt přesvědčení, stejně jako orgán prvního stupně, že provedení svědeckých výpovědí by na zjištěném skutkovém stavu nic nezměnilo a bylo by v rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení. Obě leniency žádosti a předložené důkazy, jakož i důkazy pořízené při místních šetřeních, podávají jasný popis protisoutěžních praktik, ke kterým v rámci vlakových projektů docházelo. Tyto důkazy do sebe zapadají, doplňují se a vytvářejí představu o skutkovém stavu bez důvodných pochybností. Důkazy, které předložil účastník řízení INTERFRACHT se přitom Úřad zabýval a hodnotil je (včetně jejich relevance), když dospěl k závěru, že neprokazují nové skutečnosti a nevyvrací závěry Úřadu.

86. Co se týká správnosti hodnocení důkazů snesených soutěžiteli RCA a AWT, tak s tím se první správní stolice vypořádala již v odst. 216 - 218 napadeného rozhodnutí. Úřad vychází nejen ze dvou leniency žádostí RCA a AWT, ale i z množství důkazů pořízených při neohlášených místních šetřeních, které je doplňují a v souladu s nimi podávají popis protisoutěžního jednání. Leniency žádost byla několikrát doplněna, leniency žádost AWT obsahovala čestné prohlášení p. Chytila, které mohlo vyznívat nejasně, je však třeba vzít v úvahu, že bylo opatřováno dodatečně v době, kdy tento zaměstnanec pro soutěžitele AWT již nepracoval.
87. Námitka je tedy nedůvodná.

b) nedostatek důvodů a vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí

88. Účastník řízení ARGO dále namítá, že napadené rozhodnutí spočívá v mnoha nedostacích a pochybeních, jeho závěry jsou neodůvodněné a nezabýval se stěžejními skutečnostmi. Nelze se dozvědět o jeho konkrétní roli v protisoutěžním jednání, postrádá podrobnější popis jednotlivých skutků a je neurčitý. Při tom odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 4 Azs 55/2003.
89. Nejprve je třeba vyjít z uvedeného rozsudku, na který účastník řízení odkazuje. Zde Nejvyšší správní soud shledal jako vadu skutečnost, že rozhodnutí ministerstva neobsahovalo odkaz na jedinou informaci, ze které mohlo dovodit závěry, ke kterým došlo. Dále soud uvedl, že pokud ve spise zcela chybí některé zprávy, na které je odkazováno, nemá soud dostatečné podklady pro přezkoumání zákonnosti rozhodnutí. Následně byl jím i Krajským soudem v Hradci Králové vysloven závazný právní názor, že je nutné v tomto ohledu doplnit správní spis o důkazy. Závěry odkazovaného rozhodnutí však nejsou na zde řešený případ aplikovatelné, jelikož napadeným rozhodnutím prostupuje značné množství odkazů na důkazy založené ve správním spisu, někdy jsou též přímo citovány. Uvedená tvrzení se navíc překrývají s tím, co účastník řízení ARGO namítal již v předcházející námitce, na jejíž vypořádání zde odkazují.
90. Dále účastník řízení ARGO, opět stejně jako v předcházejícím námitkovém okruhu, rekapituluje důvody, proč by neměl být odpovědný za účast na projektu Sylvania. Proto opakují, že projekty Carpathia a Sylvania byly propojené, Sylvania navazovala na Carpathii, šlo tedy o jedno komplexní jednání, respektive Sylvania byl menší projekt napojený na Carpathii s tím, že jej nesmí ohrozit; ARGO byl organizátorem projektu Carpathia, jeho role v Sylvanii byla menší, ale pro jeho řádné fungování s ním musel být obeznámen a musel

³⁸ Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 8. 1993, sp. zn. 6 A 82/93.

dodržovat jeho principy.

91. K tomu, že závěry Úřadu ohledně účasti ARGO na projektu Sylvania jsou nesrozumitelné až nepřezkoumatelné, uvádím, že Úřad popsal okolnosti, na základě kterých dovozuje jeho účast na tomto projektu jako součásti celého komplexního schématu protisoutěžní spolupráce. Účastník řízení ARGO musel být srozuměn s podmínkami fungování Sylvania a musel s nimi souhlasit, jinak by nemohl být realizován, aniž by ohrozil vlastní projekt Carpathia.
92. Dále účastník řízení ARGO tvrdí, že se Úřad nedostatečně zabýval dopadem vytýkaného jednání na hospodářskou soutěž, měl zjistit, zda byl dopad citelný či nikoliv, a pak zkoumat vliv na obchod mezi členskými státy. Zde odkazují na příslušné pasáže napadeného rozhodnutí: „*Při posuzování zakázané dohody je třeba se rovněž zabývat její materiální stránkou.*“³⁹ „*Dohoda byla nejen objektivně způsobilá hospodářskou soutěž narušit, ale navíc byla reálně a průběžně plněna a měla dopad na vymezeném relevantním trhu.*“⁴⁰ Dále pak na pasáž V. 3. napadeného rozhodnutí, kde dochází k závěru, že „*podmínku aplikace čl. 101 SFEU spočívající v ovlivnění obchodu mezi členskými státy má ve vztahu k posuzovanému protisoutěžnímu jednání za splněnou.*“⁴¹
93. Z uvedených důvodů považuji i tuto námitku za nedůvodnou.

c) nesprávné právní hodnocení

94. Účastník řízení ARGO opakovaně napadá charakterizování předmětné dohody jako dohody cílové, která byla způsobilá narušit obchod mezi členskými státy. Namítá, že takový závěr je mylný a jeho účast na projektech Carpathia, Sylvania a Nová Carpathia nevykazuje takové znaky. Kromě toho podle něj Úřad nesprávně vykládá smlouvu o spolupráci ze dne 1. 7. 2004, kterou navíc nemohl nijak zásadně ovlivnit, nanejvýš připomínkovat.
95. Vzhledem k tomu, že se na tomto místě účastník řízení s námitkami opakuje, odkazují na vypořádání předchozích námitek. Dále uvádím, že správní spis je velmi bohatý na důkazní materiál, ať se to týká přímých důkazů nebo nepřímých důkazů k formalizované dohodě uzavřené 1. 7. 2004, jejímu plnění nebo i okolností předcházejících jejímu vzniku. Mám za nesporné, že ve smlouvě o spolupráci byla zhmotněna koordinace účastníků řízení, která spočívala ve vytvoření schématu pro rozdělování zákazníků, komunikaci, cenových ujednáních a vzájemném nekonkurování si. Co se týká tvrzené slabší pozice ARGO, tak je třeba vycházet z toho, že účast na projektech a především uzavření smlouvy ze dne 1. 7. 2004 byla založena na jeho svobodné vůli, [...*obchodní tajemství...*] realizace společného projektu Carpathia s RCA a AWT.
96. Dále účastník řízení tvrdí, že cílem koordinace nebylo, aby si každý z účastníků dohody zachoval své zákazníky. Takový úmysl navíc nepovažuje za protisoutěžní. Tvrdí, že snaha zachovat si zákazníka, byla z jeho strany provedena jen jednou a neúspěšně. Vzájemná komunikace a vyměňování informací měly vycházet z požadavku na rezervaci dotčeného transportu. K tomu uvádím, že soutěžitelé si na začátku spolupráce v projektu Carpathia vyměňovali seznamy zákazníků formou příloh emailové komunikace.⁴² Souhlasím s tím, že výměna informací není vždy a priori protisoutěžní, ale vždy je třeba zvážit, o jaké informace

³⁹

⁴⁰

⁴¹

⁴² Např. čl. 317 – 318, 629 – 630, 633 – 634, 651 – 656 (C6, C8, C14) leniency žádosti RCA.

jde a kdy k jejich sdílení dochází. V tomto případě nelze považovat výměnu seznamů dosavadních zákazníků, navíc na počátku spolupráce, za nezbytnost pro realizaci konkrétních transportů. Projekty mohly být „legálně“ funkční i bez takových výměn informací. Ze zajištěné emailové komunikace je navíc na mnoha místech více než patrná domluva účastníků dohody na nepodávání lepších nabídek konkrétním zákazníkům, přičemž účastníci řízení vždy minimálně měli povědomí, komu daný zákazník „patří“. [...*obchodní tajemství*...].⁴³

97. Účastník řízení ARGO nesouhlasí s vymezením doby účasti na protisoutěžním jednání, to bylo vymezeno od 1. 7. 2004 do 10. 6. 2013. Domnívá se, že by AWT a RCA měli být postiženi též za období od 15. 4. 2003, kdy byl vypraven první transport Carpathia. K tomu uvádím, že počáteční fázi Úřad vyhodnotil jako přípravu a postihuje až koordinované jednání stvrzené formální dohodou ze dne 1. 7. 2004. Že byl první vlak, který byl posléze těžištěm protisoutěžního jednání, vypraven dříve, neznamená, že nutně muselo už v daném okamžiku jít o protisoutěžní jednání. Ostatně k tomu správní orgán prvního stupně neuvádí ani žádné indicie. [...*obchodní tajemství*...].
98. Ke skončení protisoutěžního jednání stanovenému na 10. 6. 2013 uvádím, že stanovení tohoto data považuji za opodstatněné a logické. Hlavním nástrojem koordinace byl rezervační systém, jehož byl účastník řízení ARGO součástí a který byl ještě k tomuto datu prokazatelně funkční, naopak další komunikace z 25. 6. 2013 prokazuje již jeho nefunkčnost. Závěr, že vytýkané jednání trvalo minimálně do 10. 6. 2013, považuji za správný a důkazně podložený.
99. Konečně se účastník řízení ARGO ohrazuje proti tomu, že samotná existence rezervačního systému měla protisoutěžní povahu. Pokud by těžiště protisoutěžního jednání spočívalo v existenci rezervačního systému, měla tomu odpovídat právní kvalifikace, která by byla dohodou o výměně citlivých informací, což by mělo mít i vliv na posouzení dohod z pohledu de minimis zásad. K tomu uvádím, že správní orgán prvního stupně je povinen hodnotit důkazy každý zvlášť a přitom ve vzájemné souvislosti. Zde přitom správní orgán hodnotil nepřeborné množství důkazů procházejících správním spisem [...*obchodní tajemství*...]. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že správní orgán prvního stupně posoudil jednání účastníků řízení jako jednání komplexní, když klíčovou součástí (nikoliv však jedinou) pro uskutečnění a úspěch koordinace byla existence rezervačního systému. Vzhledem k tomu tedy nelze postihované jednání kvalifikovat čistě jako dohodu o výměně citlivých informací.
100. Námitka je tedy nedůvodná.

d) de minimis

101. Posouzení podmínek de minimis, respektive toho, zda posuzované koluzní jednání má zanedbatelný následek, se správní orgán prvního stupně zabýval v odst. 171 – 172 napadeného rozhodnutí se závěrem, že aplikace principů *de minimis* nepřichází v úvahu. Ke stejnému závěru dospěl i v odst. 225 – 227 napadeného rozhodnutí k námitce účastníka řízení ARGO.
102. Nyní účastník řízení ARGO, stejně jako v řízení před orgánem prvního stupně, namítá, že i v případě, že posuzované jednání spadá pod *hardcore* omezení, není použití *de minimis* vyloučeno.

⁴³ Dokument C39 leniency žádosti RCA.

103. ZOHS v § 3 odst. 1 zakazuje dohody mezi soutěžiteli, jejichž cílem nebo výsledkem je narušení hospodářské soutěže; současně ale uvádí, že dohody, jejichž dopad na hospodářskou soutěž je zanedbatelný, nejsou považovány za zakázané.
104. V souladu s Oznámením Komise o dohodách menšího významu, které výrazně neomezují hospodářskou soutěž podle čl. 81 odst. 1 Smlouvy o založení Evropského společenství (de minimis) (2001/C 368/07) Úřad považuje dohody, které přímo nebo nepřímo, odděleně nebo ve spojení s jinými faktory, jež jsou pod kontrolou smluvních stran, mají za cíl stanovení cen při prodeji výrobků třetím stranám, omezení výroby nebo prodeje nebo rozdělení trhů nebo zákazníků, jako dohody, jejichž dopad na hospodářskou soutěž není zanedbatelný. Vzhledem k tomu, že posuzované dohody byly Úřadem vyhodnoceny jako cílové, s čímž jsem se již výše ztotožnil, zastávám názor, že pravidlo *de minimis* není v této situaci použitelné.
105. S výše uvedeným se ztotožňuje i odborná veřejnost, dle které platí, že existence tvrdých omezení (*hard core restrictions*), a to zvláště dohod horizontálních vylučuje aplikaci *de minimis* doktríny.⁴⁴ Co se týká možného vynětí zákazu dohod dle § 3 odst. 4 ZOHS a čl. 101 odst. 3 SFEU, tak platí, že břemeno prokázání splnění těchto podmínek leží na účastnících řízení. Žádné takové splnění podmínek ale účastník řízení ARGO nepředložil. Odborná literatura k tomu uvádí, že úspěch v otázce automatického vynětí z kartelového zákazu záleží „na skutečnosti, do jaké míry bude strana dovolávající se vynětí ze zákazu schopna před příslušným národním soudem osvětlit a doložit naplnění předmětných kritérií (tj. unést své břemeno tvrzení a důkazní s tím spojené).“⁴⁵ Nebo výslovně k čl. 101 odst. 3 SFEU: „Zde je na účastnících proti-soutěžní dohody, aby prokázali, že naplňují jeho podmínky, tedy, že z dohody profitují nejen oni, ale i jejich odběratelé a spotřebitelé.“⁴⁶ Stejně tak uvedla generální advokátka Verica Trstenjak: „smluvní strany dohody, která omezuje hospodářskou soutěž, jsou povinny prokázat, že jsou splněny podmínky čl. 81 odst. 3 ES, a zejména podíl spotřebitelů na výhodách.“⁴⁷ Účastník řízení ARGO sice odkazuje na své vyjádření ze dne 13. 12. 2019, zde ale nepředkládá žádné konkrétní důkazy, nýbrž jen obecná tvrzení a odkaz na čestné prohlášení. Zde opět odkazuji na odbornou literaturu: „s ohledem na odborný (ekonomický) charakter souvisejících úvah se lze domnívat, že bez patřičného znaleckého posudku se strana chtějící dosáhnout úspěchu stěží obejde (...)“⁴⁸
106. Uzavírám tedy, že postup, kdy správní orgán prvního stupně neaplikoval pravidla *de minimis*, respektive § 3 odst. 4 ZOHS a čl. 101 odst. 3 SFEU, nebyl vadný, neboť k tomu nebyly splněny podmínky.
107. Námitka je tedy nedůvodná.

e) vady řízení

⁴⁴ Kindl, J., Munková, J.: Zákon o ochraně hospodářské soutěže. Komentář. 3., přepracované vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 107 a násl.

⁴⁵ Kindl, J., Munková, J.: Zákon o ochraně hospodářské soutěže. Komentář. 3., přepracované vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 135 a násl.

⁴⁶ Šmejkal, V., Dufková, B.: Průvodce aktuální judikaturou Soudního dvora EU k ochraně hospodářské soutěže: 77 rozsudků z let 2006-2015. Praha: Univerzita Karlova v Praze, Právnická fakulta, 2015, str. 54.

⁴⁷ Stanovisko generální advokátky Verici Trstenjak ze dne 4. září 2008, věc C-209/07.

⁴⁸ Kindl, J., Munková, J.: Zákon o ochraně hospodářské soutěže. Komentář. 3., přepracované vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 135 a násl.

108. Vady řízení účastník řízení ARGO spatřuje v nedostatečných skutkových zjištěních, která se týkají vymezení relevantního trhu, a zásahu do materiálního práva na obhajobu. K vymezení relevantního trhu odkazují na výše uvedené, kde jsem se s touto námitkou plně vypořádal, shledáv ji za nedůvodnou.
109. K tvrzenému zásahu do procesních práv formou neumožnění seznámit se s obsahem spisu a neumožnění dodatečně se vyjádřit a navrhnout další důkazy uvádím, že dne 13. 3. 2020 Úřad vzal na vědomí oznámení o převzetí právního zastoupení účastníka řízení ARGO.⁴⁹ Současně Úřad účastníku řízení prodloužil lhůtu k poskytnutí vyžádaných podkladů a informací o jeden týden, nikoliv o měsíc, jak účastník řízení žádal. Odůvodnil to tím, že vyžádané podklady a informace Úřad již urgoval poté, co poprvé byla výzva k jejich poskytnutí doručena již 10. 2. 2020 se lhůtou k poskytnutí nejpozději dne 27. 2. 2020.⁵⁰ Navíc Úřad požadoval toliko obecné ekonomické údaje (celkový obrat) a ohledně neuzavřené účetní závěrky akceptoval jen odhad obratu. Po prodloužení lhůty o jeden týden tedy měl účastník řízení celkovou lhůtu k poskytnutí vyžádaných podkladů a informací jeden měsíc a deset dní. To je již samo o sobě nadstandardně dlouhý časový prostor pro sdělení obratu. Podobně dlouhé lhůty jsou soutěžitelům poskytovány při vyžádání velkého množství dat za současné nutnosti jejich zpracování pro potřeby Úřadu. Jako nesprávný postup tedy nelze hodnotit ani další odmítnutí Úřadu tuto lhůtu k další žádosti účastníka řízení prodloužit. Vzhledem k tomu, že Úřad žádal objektivní údaj vztahující se k provozu a ekonomickým výsledkům hospodaření soutěžitele, nebyl důvod lhůtu ke sdělení obratu prodlužovat v návaznosti na jeho nahlížení do spisu a seznámení se s jeho obsahem.
110. Pokud jde o namítané neposkytnutí dostatečné lhůty k vyjádření a k návrhu na doplnění dokazování, tak účastníci správního řízení v tomto v zásadě nejsou nijak omezeni. Pokud Úřad účastníku řízení neposkytl jím požadovanou lhůtu ke sdělení obratu, neznamená to, že se účastník řízení nemohl ke správnímu řízení a důkazům dále vyjadřovat. V dané situaci platilo, že Úřad vydal dne 30. 10. 2019 sdělení výhrad, které bylo téhož dne doručeno tehdejšímu právnímu zástupci účastníka řízení. Dále dne 14. 11. 2019 tehdejší právní zástupce účastníka řízení v prostorách Úřadu nahlédl do správního spisu.⁵¹ Současně byl účastník řízení seznámen s podklady rozhodnutí ve správním řízení ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu a byla mu stanovena lhůta, ve které mohl navrhnout doplnění dokazování, a to do 15. 12. 2019.⁵² S podklady rozhodnutí ve správním řízení se účastník řízení seznámil ještě opakovaně při nahlížení do správního spisu dne 10. 12. 2019, avšak dříve stanovená lhůta k návrhu na doplnění dokazování tím nebyla nijak dotčena.⁵³ Toho účastník řízení využil, když se dne 13. 12. 2019 a dále dne 16. 12. 2019 vyjádřil ke sdělení výhrad a navrhl doplnění dokazování, stále prostřednictvím tehdejšího právního zástupce. Z uvedeného je jasně patrné, že zákonem stanovený postup byl ze strany Úřadu dodržen. Nejprve řádně zaslal účastníkům řízení sdělení výhrad, ti se následně mohli seznámit se správním spisem a s podklady rozhodnutí, přičemž jim byla stanovena lhůta pro případné návrhy na doplnění dokazování. Rovněž je zjevné, že těchto procesních práv účastník řízení ARGO využil, s podklady rozhodnutí se seznámil dokonce dvakrát. Zákonná úprava nepočítá s tím,

⁴⁹ Sdělení úřadu č.j. ÚOHS-08178/2020/852/KD, č.l. 1929 správního spisu.

⁵⁰ Žádost o poskytnutí informací ze dne 10. 2. 2020, č.j. ÚOHS-04443/2020/852/KD, č.l. 1900 správního spisu.

⁵¹ Protokol č.j. ÚOHS-S0632/2016/KD-30873/2019/852/DSv, č.l. 1843-1844.

⁵² Protokol č.j. ÚOHS-S0632/2016/KD-30882/2019/852/DSv, č.l. 1845-1847.

⁵³ Protokol č.j. ÚOHS-S0632/2016/KD-34007/2019/852/DSv, č.l. 1852 a protokol č.j. ÚOHS-S0632/2016/KD-34021/2019/852/DSv, č.l. 1853-1854.

že v případě, že účastník řízení po vydání sdělení výhrad změnil právního zástupce, by bylo nutné předchodící procesní úkony opakovat. V tomto ohledu je třeba zmínit, že procesní práva jsou právním řádem zakotvena k obraně účastníků řízení, nemají sama o sobě sloužit jejich jednotlivým právním zástupcům. Účastník řízení ARGO byl po celou dobu správního řízení zastoupen advokátem, kterého si zvolil. Jeho změna v jakoukoliv chvíli nemůže jít k tíži Úřadu. Účastník řízení navozuje dojem, že změna právního zástupce nějakým způsobem oslabil jeho procesní práva, byla to však jeho svobodná volba změnit jej v kritické fázi správního řízení. Navíc poté, co účastník řízení ARGO změnil své právní zastoupení, bylo i novému právnímu zástupci umožněno nahlédnout do spisu dne 29. 5. 2020.

111. Z uvedeného lze uzavřít, že účastník řízení ARGO nejenže nebyl nijak zkrácen na svých procesních právech, naopak mu bylo umožněno je využívat spíše nadstandardním způsobem, když mu bylo po sdělení výhrad umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí celkem třikrát.
112. Námitka je tedy nedůvodná.

f) nepřiměřená výše pokuty

113. Ve vztahu k vyměření pokuty účastník řízení ARGO již v námitkovém okruhu vypořádaném pod písm. b) namítl, že způsob vyměření pokuty je nepřezkoumatelný, Úřad se nezabýval veškerými okolnostmi, které mohou hovořit ve prospěch účastníka řízení, nezabýval se polehčujícími okolnostmi. Při tom odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č.j. 1 Afs 58/2009 - 541. Na to navázal ve zdejším samostatném námitkovém okruhu, kde se uložené pokutě a jejímu výpočtu věnuje zvlášť. Zde upozorňuje, že mu byla uložena pokuta na samotné nejvyšší možné hranici, tedy 10 milionů korun, tu považuje

za nespravedlivou, nepředvídatelnou a diskriminační a nezohledňuje závažnost jednání. Uloženou pokutu považuje za exemplární trest.

114. Výpočtu pokuty pro účastníka řízení ARGO se správní orgán prvního stupně věnoval v odst. 306 až 308 napadeného rozhodnutí. [...*obchodní tajemství*...].
115. K tomu uvádím následující. Je třeba vycházet nejprve z dikce ust. § 22a odst. 2 ZOHS, dle kterého lze za přešůpek v podobě uzavření zakázaných dohod ve smyslu § 3 odst. 1 ZOHS uložit pokutu do výše 10.000.000 Kč nebo 10 % z čistého obratu dosaženého soutěžitelem za poslední ukončené účetní období. [...*obchodní tajemství*...].^{55, 56} Úřad tedy alternativně stanovil pokutu pevnou částkou. Limitován hranicí 10 milionů korun, stanovil pokutu právě touto nejpřísnější částkou.

---

⁵⁴ [...*obchodní tajemství*...].

⁵⁵ Úřad aplikoval Zásady postupu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže při stanovování výše pokut podle § 22 odst. 2 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění platném v době zahájení správního řízení (dále jen „Zásady“, dostupné na internetových stránkách Úřadu: <https://www.uohs.cz/cs/legislativa/hospodarska-soutez.html>).

⁵⁶ Odst. 6 Zásad: „Pokutu lze uložit v rozmezí do 10.000.000,- Kč nebo do 10 % čistého obratu za poslední ukončené účetní období příslušného soutěžitele, a to podle toho, která částka je vyšší. Znamená to, že je-li ukládána pokuta ve výši převyšující 10,000.000,- Kč, nesmí současně překročit 10 % čistého obratu pokutovaného soutěžitele, a naopak – překračuje-li 10 % obratu, nesmí zároveň překročit částku 10,000.000,- Kč.“

⁵⁶ Odst. 6 Zásad: „Pokutu lze uložit v rozmezí do 10.000.000,- Kč nebo do 10 % čistého obratu za poslední ukončené účetní období příslušného soutěžitele, a to podle toho, která částka je vyšší. Znamená to, že je-li ukládána pokuta ve výši převyšující 10,000.000,- Kč, nesmí současně překročit 10 % čistého obratu pokutovaného soutěžitele, a naopak – překračuje-li 10 % obratu, nesmí zároveň překročit částku 10,000.000,- Kč.“

116. Správní orgán prvního stupně tedy nepřekročil zákonem stanovenou hranici maximální výše pokuty, to však automaticky neznamená, že postup stanovení a výsledná výše pokuty jsou tím bez vady. Je třeba vyhovět určitým minimálním standardům, které dávají záruku, že účastníku řízení bude uložen spravedlivý a individualizovaný trest. Ten by rovněž neměl být exemplární. Z judikatury Ústavního soudu vyplývá, že za exemplární trest je třeba považovat i takový trest, který je sice uložený v mezích zákonné sazby, ale je nepřiměřeně zostřený a prvoplánově odstrašující. Uložení takového trestu tak může představovat porušení základních práv, neboť se jeho konkrétní přísnost neodůvodňuje hledisky individuální prevence, ale potřebou odstrašit veřejnost přehnaně přísným trestem.⁵⁷ Je tak třeba vždy mít na mysli, co je smyslem a účelem trestu. Ústavní soud v tomto ohledu judikoval (cit.):
- „Trest ukládaný pachateli v sobě spojuje jak moment trestní represe a prevence ve vztahu k němu samotnému (individuální represe a individuální prevence), tak i moment výchovného působení na ostatní členy společnosti (generální prevence). Prevenci i represí je třeba chápat v každém individuálním případě vyváženě, neboť jenom potom individuální prevence působí jako prostředek prevence generální. Jde totiž o to, že generální prevence, která vychází*

z prevence individuální, má zajistit ochranný efekt ve vztahu k ostatním potenciálním pachatelům - platná právní úprava tak výslovně zdůrazňuje závislost generální prevence na prevenci individuální -, a dále že individuální prevence je chápána jako nástroj generální prevence. Uvedený poměr individuální a generální prevence nelze obracet. Pokud by se tak stalo, byla by narušena jednotu, resp. vyváženost prevence a represe a generální prevence, opřena především o odstrašení přísnou represí, by se stala prostředkem prevence individuální.“⁵⁸ Povýšení momentu trestní represe by tak v tomto ohledu představovalo právě exemplární trestání. Ukládání exemplárních trestů ve smyslu disproportionálního zostření trestní represe je proto vyloučeno, a to i v rámci zákonných sazeb pro uložení trestu.⁵⁹

117. Když se opět vrátím k postupu správního orgánu prvního stupně, nelze ponechat stranou (přestože to nakonec pro výslednou výši pokuty pro účastníka řízení ARGO nemělo vliv) fakt, že výchozí podíl základní částky pokuty stanovil pro RCA, AWT i ARGO shodně ve výši [...obchodní tajemství...]. To však nekoresponduje s konstatováním, že projektů Sylvania a Nová Carpathia se účastník řízení ARGO, na rozdíl od AWT a RCA, již neúčastnil jako hlavní organizátor, respektive partner spolupráce. Mám za to, že s účastníkem řízení ARGO by mělo být v tomto ohledu zacházeno takovým způsobem, aby to odpovídalo intenzitě jeho protisoutěžního jednání. Účastníkům řízení SPEDICA a INTERFRACHT byl výchozí podíl základní částky pokuty stanoven ve výši [...obchodní tajemství...] právě z důvodu, že nebyli v tak výhodném postavení jako partneři spolupráce.⁶⁰ Pokud tedy bylo s účastníkem řízení ARGO v tomto ohledu zacházeno stejně jako s účastníky řízení AWT a RCA, nikoliv takovým způsobem jako s účastníky SPEDICA a INTERFRACHT, je to v rozporu se zásadou rovného zacházení. Podle Soudního dvora Evropské unie je zásada rovného zacházení porušena i v případě, že je s odlišnými situacemi zacházeno stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněné.⁶¹ Navíc je soutěžní orgán povinen individualizovat sankci v závislosti na jednání a vlastnostech dotyčných podniků, aby zajistil v každém projednávaném případě

⁵⁷ Srov. blíže rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 23. 4. 1998, sp. zn. IV. ÚS 463/97.

⁵⁸ Tamtéž.

⁵⁹ Srov. blíže nález Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2014, sp. zn. I. ÚS 4503/12.

⁶⁰ Podrobně viz odst. 292 napadeného rozhodnutí.

⁶¹ Rozsudek soudního dvora Evropské unie ze dne 7. 6. 2007, C-76/06 P, odst. 40.

plnou účinnost soutěžních pravidel.⁶²

118. Současně nelze přehlédnout, že poté, co Úřad konstatoval, že bude ukládat pokutu v rámci alternativní hranice, uložil pokutu bez bližšího vysvětlení právě nejvyšší možnou. Uvedl sice, že neshledal na straně účastníka řízení žádné polehčující okolnosti, to ale automaticky neznamená, že musí být uložena nejvyšší možná pokuta. Postup správního orgánu prvního stupně, kdy arbitrárně určil výchozí částku pokuty v nejvyšší možné výši 10.000.000 Kč s tím, že zbývá již jen prostor pro její snižování, např. v případě polehčujících okolností, považuji za nesprávný. Zvláště v situaci, kdy její stanovení v konkrétní výši nijak nevysvětlil. Zcela tedy absentuje úvaha orgánu první správní stolice, jak při tomto užitém způsobu ukládání pokuty hodnotil závažnost jednání účastníka řízení ARGO, resp. jaké všechny okolnosti případu vzal do úvahy, když dospěl k uložení pokuty v nejvyšší možné míře. Nejvyšší možná výše pokuty by přitom měla být ukládána zpravidla za ta nejzávažnější jednání. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2020, č.j. 5 As 92/2018 – 36 vyplývá, že správní orgán i při ukládání pokuty, jejíž výše se pohybuje limitech stanovených zákonem, musí uvést důvody

a konkrétní skutečnosti, na základě kterých dospěl k výsledné částce.⁶³ K otázce významu odůvodnění ukládané sankce pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 4. 2009, č. j. 9 As 53/2008 - 60 uvedl, že *„[ř]ádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden.“* Postup, kdy napadené rozhodnutí postrádá bližší vysvětlení uložení pokuty právě v takové výši, shledávám jako nepřezkoumatelný.

119. K posouzení případné likvidačnosti pokuty uvádím, že z judikatury Ústavního soudu rovněž vyplývá, že uložená pokuta by pro účastníka řízení neměla být likvidační. Ve svém nálezu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, dospěl Ústavní soud k závěru, že uložení pokuty v likvidační výši je „nejtvrdším“ zásahem do majetkových poměrů, které může vést k porušení článku 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, například tehdy, pokud pokuta natolik přesáhne možné výnosy, že podnikatelská činnost daného subjektu se stane „bezúčelnou“ – bude v delším období plně směřovat pouze k uhrazení uložené pokuty.
120. Správní orgán prvního stupně v tomto ohledu stroze konstatoval, že pokutu ve výši 10.000.000 Kč nepovažuje za likvidační, a to z toho důvodu, že [...*obchodní tajemství*...]. Takové odůvodnění ale považuji za nedostatečné.
121. Zjištění Úřadu, že společnosti ARGO LOGISTICS a společnost ARGO BOHEMIA tvoří jednu ekonomickou jednotku je nedostatečně podloženo. To Úřad vystavěl pouze na jediném vyjádření účastníka řízení, které navíc on sám zpochybňuje. V tomto ohledu nelze tvrdit, že by uvedené bylo spolehlivě prokázáno. Orgán první správní stolice by se měl snažit zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Měl se více zabývat například tím, zda stejnou osobu na pozici jednatele lze považovat za dostatečný důkaz o ovládnutí více společností jako jednoho soutěžitele, případně měl zjišťovat jiné rozhodné skutečnosti.

⁶²Rozsudek soudního dvora Evropské unie ze dne 7. 6. 2007, C-76/06 P, odst. 44.

⁶³ „...z požadavku na přezkoumatelnost (nejen) správního rozhodnutí již z podstaty věci plyne, že musí být zjevné, jaké skutkové okolnosti jsou významné pro rozhodnutí o vině a jaké pro rozhodnutí o sankci. Není úkolem účastníka řízení, resp. soudu v případně navazujícím soudním řízení, v odůvodnění správních rozhodnutí pátrat po tom, které skutkové (či jiné) okolnosti významné z hlediska pro rozhodnutí o vině mohl snad správní orgán zohlednit také při rozhodnutí o sankci, resp. její výši. Rozhodné skutkové okolnosti jistě nemusí být odůvodňování sankce opětovně opisovány, ale musí být zřejmé, že také z nich správní orgán při rozhodování o sankci vycházel (např. na ně lze odkázat apod).“

122. Tuto rozkladovou námitku účastníka řízení ARGO jsem tedy vyhodnotil jako důvodnou. Je tedy třeba přistoupit ke zrušení té výrokové části napadeného rozhodnutí, kterou se účastníku řízení ARGO ukládá pokuta ve výši 10.000.000 Kč, tj. ve výroku VI. napadeného rozhodnutí, a věc vrátit v tomto rozsahu orgánu prvního stupně k novému projednání. V dalším řízení bude na správním orgánu prvního stupně, aby náležitě zjistil, zda účastník řízení ARGO tvoří jednu ekonomickou jednotku s jinými společnostmi, a toto odůvodnil. Současně je Úřad povinen provést výpočet pokuty přezkoumatelným postupem a patřičně jej vysvětlit a odůvodnit. Do úvahy by přitom měl rovněž vzít též faktory ovlivňující možnou likvidačnost pokuty. Jedině tak lze zaručit naplnění zásady individualizace a zákonnosti sankce.

Námítky účastníka řízení INTERFRACHT

a) nezákonnost místního šetření

123. Ze spisového materiálu jsem ověřil, že současně se zahájením správního řízení dne 1. 11. 2016 Úřad provedl na adrese Olomouc, Kateřinská 86/11 místní šetření v obchodních prostorách účastníka řízení INTERFRACHT. Toto místní šetření bylo provedeno na základě pověření předsedy Úřadu ve smyslu § 21f odst. 5 ZOHS ze dne 20. 10. 2016, č.j. ÚOHS-40280/2016/852 (dále jen „**pověření**“). Jako právní důvod místního šetření bylo uvedeno provedení šetření dle § 21f zákona za účelem prověření možného porušení § 3 odst. 1 ZOHS a článku 101 SFEU, které Úřad spatřoval v jednání ve vzájemné shodě a/nebo dohodě osmi účastníků řízení, případně s dalšími soutěžiteli, spočívajícím v rozdělení zákazníků a zakázek na přepravu zboží, v cenové koordinaci a ve výměně obchodně citlivých informací, při poskytování přepravních a zasilatelských služeb ucelenými vlaky, zejména v rámci projektů ucelených nákladních vlaků Carpathia a Sylvania. Jsou zde tedy výslovně uvedeny ucelené nákladní vlaky Carpathia a Sylvania, přičemž jen na tyto projekty také bylo šetření zaměřeno. Stejně byl Úřadem formulovaný předmět šetření v obdobném projektu „Italia“, který v rámci přezkumu obstál jak před Krajským soudem v Brně, tak před Nejvyšším správním soudem.⁶⁴
124. Účelem místního šetření pak bylo prověření obchodních záznamů a zajištění podkladů vztahujících se k vymezenému předmětu správního řízení sp. zn. ÚOHS-S0632/2016/KD, zejména prověření a zajištění kopií obchodních záznamů týkajících jednání účastníků řízení, případně dalších soutěžitelů, při poskytování přepravních a zasilatelských služeb ucelenými nákladními vlaky, zejména v rámci projektů ucelených vlaků Carpathia a Sylvania.
125. Dle účastníka řízení INTERFRACHT však Úřad neuvedl žádné důkazy, na nichž založil domněnky o jeho protisoutěžním jednání. Podle něj ani žádný takový dokument není obsažen ve správním spise.
126. K tomu uvádím, že již dne 9. 12. 2013, dne 18. 12. 2013 a dne 31. 3. 2014 obdržel Úřad od společnosti RCA tzv. leniency žádosti, ve kterých byl informován o protisoutěžním jednání v segmentu přepravních a zasilatelských služeb, poskytovaných v rámci nákladní železniční přepravy formou ucelených vlaků označovaných jako „Carpathia“, „Sylvania“ a „[...obchodní tajemství...]“. K dalším doplněním leniency žádosti RCA došlo dne 21. 1. 2015, dne 5. 2. 2015, a dne 17. 6. 2015.⁶⁵

⁶⁴ Viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 3. 2017, č.j. 62 A 236/2016 - 91, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č.j. 6 As 113/2017 - 83.

⁶⁵ V podrobnostech odkazují na odst. 1 až 6 napadeného rozhodnutí.

127. Orgán prvního stupně následně provedl analýzu nashromážděných podkladů a pojal konkrétní podezření, že při organizaci a přepravě pomocí nákladních ucelených vlaků Carpathia a Sylvania mohlo docházet k jednání neslučitelnému s § 3 odst. 1 ZOHS a článkem 101 SFEU.
128. Po přezkoumání správního spisu v části předcházející zahájení správního řízení a provedení dotčeného místního šetření konstatují, že správní orgán prvního stupně legitimně vycházel z dokumentů označených C81 (I.č. 832 – 834 leniency žádosti RCA)⁶⁶ a PS10 (I.č. 367 - 375 leniency žádosti RCA)⁶⁷, které zachycují komunikaci pracovníků účastníka řízení INTERFRACHT (tehdy pod obchodní firmou Čechofracht Rail) k projektu Carpathia a Sylvania. Dalším indikátorem možné účasti na protisoutěžním jednání byla majetková účast jiného účastníka správního řízení – společností AWT Čechofracht (v období od 26. 8. 2010 do 4. 9. 2012 byl společníkem účastníka řízení INTERFRACHT s 50% podílem).
129. Přestože ustanovení § 21f odst. 5 ZOHS uvádí povinné náležitosti pověření pouze demonstrativně, tak naopak povinnou obsahovou náležitostí pověření nejsou údaje o tom, jaké poznatky a indicie měl Úřad o tom, že se šetřený soutěžitel dopustil možného protisoutěžního jednání.⁶⁸ Žádný právní předpis totiž Úřadu neukládá povinnost sdělit soutěžiteli při provádění místního šetření, jaké indicie ho k podezření přivedly.⁶⁹ Krajský soud konkrétně uvedl, že „*plně postačuje, jsou-li indicie zakládací podezření, že se [šetřený soutěžitel] dopouštěl protisoutěžního jednání, obsahem správního spisu, a jedná-li se o skutečnosti a poznatky dostatečně konkrétní.*“⁷⁰ Pokud tedy tyto indicie a poznatky prochází správním spisem, není nutné jejich obsah přenášet i do obsahu pověření k provedení místního šetření. V této souvislosti Krajský soud v Brně dodal, že Úřadu „*z ničeho neplyne povinnost před provedením místního šetření založit do spisové dokumentace jakousi analýzu indicií vedoucích k podezření z protisoutěžního jednání, jsou-li tyto indicie ze získaných podkladů zřejmé.*“⁷¹ Krajský soud v Brně také uvedl, že je „*plně dostačující, označí-li [Úřad] konkrétní dokument, z něhož mu podezření plyne.*“⁷² V tomto směru české právo plně odpovídá unijní úpravě, když Soudní dvůr uvedl, že „*Komise nemá povinnost sdělovat adresátovi [rozhodnutí o kontrole] všechny informace, které má k dispozici o domnělých protiprávních jednáních, ani přesně uvést relevantní trh, ani provést přesnou právní kvalifikaci těchto protiprávních jednání, ani uvést dobu, během níž k těmto protiprávním jednáním docházelo.*“⁷³

---

⁶⁶ Dne 3. 12. 2008 [...obchodní tajemství...] poslal p. [...obchodní tajemství...] *jsem dostal následující poptávku a, jak vidím, celá zakázka je registrována pro [...obchodní tajemství...]... Mohl bys mi poslat sazby pro [...obchodní tajemství...]?“* Na to odpovídá p. [...obchodní tajemství...]: „*[...obchodní tajemství...], celá zakázka je registrována pro nás, tyto transporty děláme my a nabídneme je v tendru. Jak víte, cena pro vlak Carpathia na příští rok ještě není známa. Cenu vám pošleme, co nejdříve to bude možné.*“

⁶⁷ Komunikace mezi účastníky řízení ohledně nového vlakového projektu, který nemá být konkurencí pro projekt Carpathia, a jeho organizaci (o rezervačním systému, cenách a zákaznících).

⁶⁸ Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2018, č.j. 31 A 57/2018 - 66, odst. 21.

⁶⁹ Rozsudek Soudního dvora EU ze dne 17. 10. 1989, spojené věci 97/87, 98/87 a 99/87, odst. 45 a 51.

⁷⁰ Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2018, č.j. 31 A 57/2018 - 66, odst. 23.

⁷¹ Tamtéž.

⁷² Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 10. 2018, č.j. 31 A 72/2018 - 75, odst. 29

⁷³ Rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 8. 3. 2007, T-339/04 (France Télécom SA proti Komisi Evropských společenství), odst. 58.

130. Z pozice šetřeného soutěžitele je důležité, aby mu byl vymezen rozsah jeho povinnosti spolupráce s inspektory Úřadu během místního šetření a aby byla chráněna jeho práva na obhajobu. K tomu ale slouží vymezení předmětu a účelu místního šetření v pověření.
131. Z protokolů o místním šetření pak vyplynulo, že při místním šetření bylo z počítačů [...*obchodní tajemství*...] vytištěno množství dokumentů označených [...*obchodní tajemství*...], z archivu společnosti byly pořízeny kopie dokumentů [...*obchodní tajemství*...] (převážně e-mailů, tabulek, opatření pro zavedení vlaku „[...]obchodní tajemství...“), přičemž převážná většina dokumentů odkazuje na vlak Carpathia či Sylvania již v názvu.
132. Aby však místní šetření obstálo skutečně coby zákonné, musí být nejen zákonné *stricto sensu*, ale též nezbytné, tj. především přiměřené uvedenému legitimnímu cíli. Přiměřené je pak místní šetření, které vyhoví testu vhodnosti, délky a rozsahu. Posouzení vhodnosti místního šetření (ve smyslu adekvátnosti využití tohoto procesního institutu vzhledem ke konkrétním skutkovým okolnostem, jaké byly dány na počátku místního šetření) je nutné založit na posouzení existence konkrétních skutkových zjištění, jež měl Úřad k dispozici před zahájením místního šetření. Ze spisového materiálu přitom plyne, že zahájení správního řízení a uskutečnění místních šetření předcházela žádost o upuštění od uložení pokuty podle § 22a ZOHS, kterou podal jeden z účastníků správního řízení. Z této žádosti se Úřad dozvěděl o možném kartelovém jednání konkrétních soutěžitelů i o tom, že toto jednání mělo spočívat v rozdělení trhu, zákazníků a zakázek na přepravu zboží v rámci přeshraniční nákladní železniční přepravy pomocí tzv. ucelených vlaků. Místní šetření proběhla v situaci, kdy Úřad měl zřetelné, konkrétní a dostatečné vstupní indicie o tom, že hospodářská soutěž může být narušena protisoutěžním jednáním.
133. Zároveň platí, že musí existovat proporcionální vztah (dle správních soudů doslova „rovnítka“) mezi rozsahem podezření, rozsahem pověření a rozsahem samotného šetření. Z kopií dokumentů pořízených během místního šetření přitom plyne, že toto rovnítko bylo dodrženo, když rámeček věcného vymezení okruhu konkrétních listin, na jejichž zajištění se mělo místní šetření zaměřit, byl dodržen.
134. Uzavírám tedy, že jsem neshledal předmětné místní šetření provedené v obchodních prostorách účastníka řízení INTERFRACHT nezákonným. Šetření bylo provedeno standardním způsobem a nikterak nevybočilo z mezí zákona a Úřad nepřekročil své pravomoci. Místní šetření vyhovělo všem náležitostem stanoveným zákonem i rozhodovací praxí správních soudů. Bylo provedeno na základě zákonného oprávnění dle § 21f ZOHS se všemi formálními náležitostmi a poučeními. Jejich provedení sledovalo legitimní cíl, tj. prověření důvodného a konkrétního podezření z porušení § 3 odst. 1 ZOHS a čl. 101 SFEU. Toto podezření bylo účastníku řízení sděleno a bylo řádně zdokumentováno. Vymezení předmětu pověření k provedení místního šetření pak zcela odpovídalo tomuto podezření.
135. Námitka je tedy nedůvodná.

b) seznámení se s podklady pro rozhodnutí

136. Další námitkou účastník řízení INTERFRACHT uvádí, že bylo zasaženo do jeho procesních práv nestandardními postupy při seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Účastník řízení zejména uvádí, že si nemohl pořídit výpisy a kopie leniency žádostí.
137. K tomu uvádím, že ZOHS dává jasná pravidla pro průběh seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Dle § 21b ZOHS platí, že „[p]o sdělení výhrad Úřad umožní účastníkům řízení seznámit se s podklady rozhodnutí a stanoví přiměřenou lhůtu, ve které mohou účastníci

řízení navrhnout doplnění dokazování...“. Seznámení se s podklady pak probíhá prostřednictvím institutu nahlížení do správního spisu. Pro nahlížení do spisu pak obecně platí, že z nahlížení do spisu jsou vyloučeny ty jeho části, které obsahují obchodní, bankovní nebo obdobné zákonem chráněné tajemství.⁷⁴ V případě, že k nahlížení dochází po sdělení výhrad (což je případ seznámení se s podklady pro rozhodnutí), tak účastník řízení může nahlížet do těch částí spisu, které obsahují obchodní, bankovní nebo obdobným způsobem chráněné tajemství, a kterými byl nebo bude prováděn důkaz, a to za předpokladu, že je předem seznámen s následky porušení povinnosti mlčenlivosti a že o poučení je sepsán protokol. Právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části, je v tomto případě výslovně vyloučeno.⁷⁵

138. Není však zakázáno, aby si účastník řízení zapisoval například své myšlenky. O to dle vyjádření orgánu prvního stupně požádala právní zástupkyně účastníka řízení a Úřad jí toto podle svého stanoviska k rozkladu účastníka řízení INTERFRACHT umožnil, přestože to nebylo výslovně zaznamenáno do protokolu. Postup při nahlížení do spisu včetně jeho citlivých částí tedy vyhověl zákonným požadavkům. Již ze striktního znění zákona, který by měl být právnímu zástupci účastníka znám, tedy plyne, že tato námitka účastníka řízení nemůže mít úspěch.
139. Dále účastník řízení namítá, že Úřad v rámci napadeného rozhodnutí k prokázání svých závěrů jen označuje listiny s odkazem na čísla listu správního spisu. V takovém postupu neshledávám nic vadného. Pokud zůstanu u příkladu, který uvedl účastník řízení, tedy odstavec 68 napadeného rozhodnutí, tak zde Úřad sděluje určitou skutečnost („S příslušnými národními dopravci a správci železnic na výše popsané trase vlaku byly dojednány podmínky provozu vlaku, především z důvodu zajištění volné dopravní cesty, dále bylo nutné dohodnout technické parametry provozu vlaku (maximální tonáž, vyloučení nebezpečných druhů zboží z přepravy), platby za použití železnice, atd.“), kterou doplňuje o odkaz na leniency žádost ve správním spise. Jako bezvadný tento postup shledávám z toho důvodu, že v obsahu napadeného rozhodnutí Úřad de facto sděluje obsah listiny, na kterou odkazuje. Navíc se zde (v případě nutnosti dohodnout technické parametry vlaku) jedná o běžný postup typický pro dané odvětví, který musí být znám každému přepravci. Pro účastníka řízení se nejedná o překvapivou informaci, či snad dokonce o zatajenou informaci.
140. Účastník řízení na závěr této námítky tvrdí, že užívání poznámek pod čarou k označení důkazů je významnou procesní vadou, neboť nejsou součástí odůvodnění rozhodnutí. Účastník řízení však toto tvrzení už dále neodůvodňuje. Pokud míří na zásadu „*rubrica legis non est lex*“, ta se vztahuje k poznámce pod čarou v právním předpisu, která je považována přinejmenším za problematickou.⁷⁶ Naopak poznámka pod čarou jako součást správního rozhodnutí odkazující s podrobnostmi do spisové dokumentace je všeobecně přijímanou praktikou, stejně jako například v rozhodnutí soudním, když tím činí rozhodnutí přezkoumatelné, neboť je patrné, z čeho správní orgán učinil konkrétní skutková zjištění. Se samozřejmostí ji přijímá například Michal Bobek, podle kterého je „*nesporné, že poznámka pod čarou má plnit funkci odkazu na pramen*“.⁷⁷

⁷⁴ Viz. § 21c odst. 1 ZOHS.

⁷⁵ Viz § 21c odst. 1 ZOHS ve spojení s § 38 odst. 4 správního řádu.

⁷⁶ K tomu srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 2. 2. 2000, sp. zn. I. ÚS 22/99.

⁷⁷ Srov. BOBEK, M.: Poznámka pod čarou v soudním rozhodnutí? Online dostupné zde: <https://jinepravo.blogspot.com/2009/10/poznamka-pod-carou-v-soudnim-rozhodnuti.html>.

141. Námitka je tedy nedůvodná.

c) nesprávné vymezení účastníka řízení

142. Dle účastníka řízení INTERFRACHT Úřad pochybil při vymezení účastníka řízení. Uvádí, že předmětem jeho činnosti v uvedeném období byla spedice, tj. zasilatelství. Služby v oblasti nákladní železniční dopravy účastník řízení neposkytoval. K tomu uvádím, že správní orgán prvního stupně se napříč napadeným rozhodnutím, především v pasážích týkajících se věcného vymezení relevantního trhu a charakteristiky jednotlivých účastníků řízení, věnoval rozlišení dvou činností - nákladní železniční přepravy a zasilatelství. Těchto činností se přitom týkalo vytýkané jednání. Úřad zasilatelství, resp. spedici vymezil jako „*zajištění komplexních služeb za účelem přepravení zboží z místa na místo, tedy včetně nejruznějších s tím spojených činností jako je skladování, překládka zboží, obstarání průvodních formalit, celních deklarací, apod.*“ Přepravu pak jako „*fyzické přemístění zboží z bodu A do bodu B.*“ Obě tyto činnosti přitom spolu souvisejí⁷⁸ a všichni účastníci řízení se zabývali oběma činnostmi.⁷⁹ A to i včetně účastníka řízení INTERFRACHT. Úřad tak učinil na základě informací přímo z internetových stránek společnosti INTERFRACHT, která v únoru 2011 prezentovala tiskovou zprávu:

*„Dne 1. 2. 2011 jsme otevřeli nové oddělení se zaměřením na kamionovou přepravu. Oddělení zajišťuje přepravy jak čistě silniční, tak i kombinované. V současné době můžeme svým stávajícím i novým zákazníkům nabídnout různé druhy přeprav v rámci celé Evropy. Vhodnou kombinací silniční a železniční přepravy můžeme výrazně snížit náklady na delší vzdálenosti i u méně dostupných destinací, včetně zásilek na Balkán a do zemí bývalého Sovětského svazu.“*⁸⁰ V tomto ohledu tedy nemohu dát za pravdu účastníku řízení INTERFRACHT.

143. Účastník řízení INTERFRACHT rovněž poukazuje na to, že dané odvětví v posuzovaném období ovládali tzv. národní dopravci a právě ti měli možnost omezit soutěž na trhu nákladní železniční přepravy. K tomu uvádím, že toto tvrzení nijak nekoliduje s napadeným rozhodnutím. Skutečnost, že národní dopravci by mohli ovládat dané odvětví, nijak nevylučuje možnost, že se do protisoutěžního jednání mohli zapojit i jiní menší dopravci. V daném případě tak Úřad došel k závěru, že zakázané koordinace se dopustil například národní dopravce RCA a další menší dopravci včetně účastníka řízení. Pokud vyšlo najevo, že některý účastník řízení měl (ať už ze své pozice národního dopravce, nebo z jiného důvodu) v protisoutěžním jednání silnější postavení a jiný účastník řízení protisoutěžní ovlivňoval spolupráci v menším rozsahu, tak tomu odpovídá právní hodnocení a výpočet pokuty.

144. Na zjištění role Českých drah v projektu Carpathia správní orgán prvního stupně nerezignoval. Účastníkem řízení zmíněný zaváděcí rozkaz mezinárodního přímého nákladního vlaku z 29. 7. 2003 nemá vztah k vytýkanému protisoutěžnímu jednání a nijak neprokazuje, že se do něj [...*obchodní tajemství...*] zapojily, na rozdíl od projektu „[...]obchodní tajemství...]“.

145. Námitka je tedy nedůvodná.

⁷⁸ Přeprava představuje nutný vstup pro zasilatelství.

⁷⁹ Odst. 124 napadeného rozhodnutí.

⁸⁰ Č. I. správního spisu 1257-1258.

d) přičitatelnost jednání AWT

146. Účastník řízení INTERFRACHT opakovaně, stejně jako v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně namítá, že byl v celém průběhu trvání vlakových projektů

v postavení ovládané osoby, přičemž ovládající osobou bylo AWT, které na něj vykonávalo vliv a jednoznačně ovlivňovalo jeho obchodní strategii.

147. K tomu uvádím, že v soutěžním právu existuje doktrína jedné hospodářské jednotky (tzv. *single economic unit*), která byla aprobována unijní⁸¹ i českou⁸² judikaturou. Podle této doktríny přitom platí, že dceřiné společnosti, které nemají vlastní ekonomickou nezávislost a svobodu rozhodovat o svém jednání na trhu, jsou spolu s mateřskou společností posuzovány jako jedna hospodářská jednotka. V podmínkách české právní úpravy to znamená, že dceřiné společnosti spolu s mateřskou tvoří jednoho soutěžitele ve smyslu § 2 odst. 1 ZOHS.

148. Nejvyšší správní soud uvedl: *„Dceřiné společnosti vytvářejí spolu s mateřskou společností koncern, který je považován za jedinou hospodářskou jednotku, která se jako celek považuje za soutěžitele (podnik), pokud je splněna podmínka, že dceřiné společnosti nemohou skutečně autonomně určovat své jednání na trhu, nýbrž musí následovat pokyny mateřské společnosti, která je kontroluje (...) Pro zjištění, zda dceřiné společnosti nemohou skutečně autonomně určovat své jednání na trhu, nýbrž musí následovat pokyny mateřské společnosti, která je kontroluje, tedy zda více subjektů tvoří jedinou hospodářskou jednotku, nepostačuje pouhá příslušnost k podnikatelské skupině. Rozhodující je způsob vztahů mezi subjekty ve skupině. Důležitými kritérii jsou mj., zda mateřská společnost skutečně určuje (formou pokynů) soutěžní jednání dceřiné společnosti, zda dceřiná společnost tyto pokyny respektuje a opravdu uskutečňuje. K příslušnosti k jediné hospodářské jednotce však postačuje, když mateřská společnost má skutečnou možnost udílet dceřiné společnosti pokyny a reálně tyto pokyny realizovat. (...) Důležitým kritériem je, zda mateřská společnost kontroluje dceřinou společnost sama nebo společně s jinými podniky, zda ji kontroluje zcela nebo zčásti.“⁸³*

149. Ze spisového materiálu vyplývá, že účastník řízení INTERFRACHT tvořil jednoho soutěžitele s AWT, kterým byl ovládán, do 3. 2. 2010. Poté AWT ve společnosti INTERFRACHT vlastnila jen 50% podíl, zbylý 50% podíl byl rozdělen po 25 % mezi 2 fyzické osoby. V období od 4. 2. 2010 tak byl účastník řízení INTERFRACHT samostatným soutěžitelem.⁸⁴ Od tohoto data je tedy jednání účastníka řízení INTERFRACHT považováno za nezávislé a samostatné. Před tímto datem se sice již účastnil projektu Sylvania, avšak nikoliv ze své autonomní vůle. Po svém osamostatnění se účastní kromě projektu Sylvania i projektu Carpathia. Nebyl sice hlavním organizátorem, což správní orgán prvního stupně zohlednil, ale projektů se aktivně účastnil, byl s jejich fungováním srozuměn a dodržoval nastavená pravidla.

150. Vycházejí z Dohody o výkonu práv společníků ve společnosti INTERFRACHT uzavřené dne [...obchodní tajemství...]⁸⁵, konstatují, že v době, kdy společnost AWT vlastnila 50% podíl ve

⁸¹ Srov. např. rozhodnutí Soudu prvního stupně ve věci č. T-137/02, Pollmeier Malchow GmbH v. Komise, odst. 50.

⁸² Srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2007, č.j. 5 As 61/2005-183 a ze dne 28. 3. 2014, č. j. 5 Afs 15/2012-102.

⁸³ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2007, č.j. 5 As 61/2005 – 183.

⁸⁴ Odst. 53-56 napadeného rozhodnutí.

⁸⁵ Č. I. 1165-1169 správního spisu.

společnosti INTERFRACHT, [...obchodní tajemství...]. Navíc je třeba přihlídnout k tomu, že žádný ze společníků neměl většinový podíl a samostatně tak nemohl prosadit svůj názor. Pokud tedy společník nemohl

jednostranně prosadit svůj názor, nemohl vykonávat jednostranný vliv a přijímat samostatná obchodní rozhodnutí.

151. O tom, že se účastník řízení INTERFRACHT do zakázaného jednání zapojil, svědčí množství důkazů založených ve správním spise. Zde je založena některá komunikace pracovníků účastníka řízení INTERFRACHT v období roku 2009 až 2010, která svědčí o tom, že ještě v době před 4. 2. 2010 se tato společnost účastnila zakázaného jednání, tehdy ještě v rámci soutěžitele AWT. V tomto jednání pak pokračovala, ovšem na vlastní odpovědnost, i po 4. 2. 2010. Např. [...obchodní tajemství...].⁸⁷ V podobném duchu probíhá komunikace dne 1. 10. 2009 i 26. 10. 2009 mezi p. [...obchodní tajemství...]. Dne 4. 2. 2010 psala [...obchodní tajemství...] instrukce ohledně Carpathie, kde komunikuje konkrétní zakázky a jejich ceny.⁸⁸ Dále např. 2. 12. 2010 komunikují pí [...obchodní tajemství...] včetně komunikace ceny nákladu.^{89,90}
152. Zároveň účastník řízení INTERFRACHT uvádí, že vzhledem k ekonomické síle jiných soutěžitelů si nemohl dovolit posílat zásilky [...obchodní tajemství...] jiným způsobem, než s využitím systémového vlaku, údajně se o to pokusil, ale bylo mu to znemožněno dalším účastníkem řízení RCA. Takové vysvětlení je v logickém rozporu s jinými jeho tvrzeními a jako takové je velmi nevěrohodné, když na jiném městě rozkladu naopak tvrdí, že zastupitelná s předmětnými vlakovými projekty je nákladní silniční i lodní doprava, nyní ale tvrdí, že jiné způsoby dopravy kvůli vysoké ceně nemohl využít.
153. Námitka je tedy nedůvodná.

e) neúčast na zakázané dohodě

154. Účastník řízení INTERFRACHT tvrdí, že byl pouze jedním ze zákazníků poptávajícím službu přepravy zboží systémovými vlaky pro své zákazníky. Jeho záměrem byla pouze realizace předmětu jeho podnikání, nikoliv rozdělování zákazníků a ovlivňování podmínek přepravy, přičemž neměl jakoukoliv pravomoc transporty ovlivnit. K tomu uvádím, že zde platí uvedené v předcházejícím námitkovém okruhu. Od 4. 2. 2010 byl účastník řízení samostatným soutěžitelem a od uvedeného data bylo jeho jednání samostatné a nezávislé. O jeho zapojení do projektů Carpathia a Sylvania svědčí důkazy založené ve spise uvedené k předcházející námitce.
155. Kromě výše zmíněné komunikace mohou poukázat též např. na dokument založený na č. l. 151. Jedná se o email ze dne 24. 5. 2011 [...obchodní tajemství...]: „Dobrý den, ohledně exportu firmy [...obchodní tajemství...], jedná se o lehké zboží, takže ochrana [...obchodní tajemství...] je málo. Prosím nabídněte ochranu [...obchodní tajemství...].“ Z toho je zjevné, že zde bylo komunikováno zvýšení ceny pro zákazníka. Dále mohou poukázat na č. l. 144-146, kde je založen email ze dne 14. 3. 2012, ve kterém [...obchodní tajemství...], zmiňuje tři poptávky přepravy a uvádí, že jde o jejich jezdící přepravy, proto prosí o stanovení ochrany, popřípadě ceny, kterou může nabídnout.

86

87

88

89

90

156. K tomu podotýkám, že účastník řízení INTERFRACHT si protiřečí a fakticky se usvědčuje, když na jednu stranu tvrdí, že neměl žádné informace ohledně cenotvorby, fungování, uzavření zakázaných dohod a výměny informací, na druhé straně ale říká, že mu praktika organizátorů systémových vlaků nebyla neznámá. K tomu opakuji, že INTERFRACHT byl po svém osamostatnění zapojen do projektu Sylvania (stejně jako před osamostatněním).⁹¹ Po osamostatnění se zapojil i do projekt Carpathia (viz důkazy, na které odkazují v tomto i předcházejícím námitkovém okruhu). Bylo prokázáno, že se projektů účastnil aktivně, s ostatními účastníky řízení komunikoval rezervace, ceny, ceníky. Fakt, že nebyl hlavním organizátorem a naopak byl oproti jiným soutěžitelům ve slabším postavení, byl v napadeném rozhodnutí zohledněn. Úřad v napadeném rozhodnutí výslovně uznal, že účastník řízení INTERFRACHT neměl v celém jednání pozici organizátora, resp. partnera projektu, ale byl ve slabším postavení. To zohlednil při výpočtu pokuty, když u něj stanovil výchozí podíl základní částky pokuty ve výši [...*obchodní tajemství*...]. Úřad mu tedy při výpočtu pokuty stanovil menší výchozí podíl základní částky hodnoty prodeje, který tak ve výsledku byl právě u účastníka řízení INTERFRACHT nejnižší ze všech účastníků řízení.
157. Námitka je tedy nedůvodná.

f) nesprávné vymezení doby deliktu

158. Dle napadeného rozhodnutí účast účastníka řízení INTERFRACHT na zakázaném jednání trvala do 10. 6. 2013, tedy do doby, kdy ještě fungoval rezervační systém. Dle účastníka řízení nebylo prokázáno, že se zakázaného jednání v tuto dobu stále účastnil.
159. K tomu uvádím, že správní orgán prvního stupně vztáhl časové vymezení vytýkaného jednání k fungování rezervačního systému (právě rezervační systém byl nástrojem zakázaného jednání), a to jak jeho počátkem, tak jeho koncem. Správní orgán prvního stupně jednoznačně prokázal, že účastník řízení INTERFRACHT se účastnil vytýkaného zakázaného jednání. Nejprve v rámci soutěžitele AWT, poté po odloučení od něj v době od 4. 2. 2010. Úřad má přitom prokázáno, že minimálně do 10. 6. 2013 zakázané jednání trvalo.⁹² Správním spisem neprochází žádný důkaz svědčící o tom, že účastník řízení přestal rezervační systém využívat dříve. Žádný takový důkaz koneckonců nepředkládá ani účastník řízení.
160. Je třeba vycházet z § 3 správního řádu, dle kterého správní orgán zásadně postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále § 50 odst. 3 správního řádu říká, že „*správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.*“ Správní řízení je tedy současně ovládáno zásadou vyšetřovací, která vyplývá z § 50 odst. 2 věta první správního řádu, tedy že důkazy potřebné pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Na druhé straně účastníci řízení nejsou zbaveni povinnosti poskytnout správnímu orgánu součinnost při dokazování, když jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení.⁹³ Neoznačení důkazu účastníkem správního řízení nejde automaticky k tíži, ale Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*si je vědom toho, že povinnost vyplývající z § 52 správního řádu nelze vykládat v tom smyslu, že na účastníkovi*

⁹¹ Č. I. 478 - 597 leniency žádosti, důkazy S1 až S36.

⁹² Č. I. 383 (B22) správního spisu.

⁹³ § 52 správního řádu.

řízení leží břemeno tvrzení a následně i důkazní břemeno ohledně zjišťovaných skutečností; je však povinen prokázat, co sám tvrdí, pokud má správní orgán právě z jeho tvrzení vycházet“.⁹⁴

161. Vzhledem k výše uvedenému tedy správní orgán nemá žádný podklad, na základě kterého by založil případný závěr o kratším působení účastníka řízení INTERFRACHT v rámci rezervačního systému.
162. Námitka je tedy nedůvodná.

g) uložení pokuty

163. Účastník řízení INTERFRACHT se domnívá, že rozhodnutí o uložení sankce je nepřiměřené a náležitě neodůvodněné, jakož i nezákonné, protože se vytýkaného jednání nedopustil.
164. Nejprve poukazuje na to, že Úřad v napadeném rozhodnutí okopíroval postup výpočtu pokuty z rozhodnutí o „Projektu Italia“, kde však byli trestáni jen organizátoři protisoutěžního jednání. V nynějším případě ale INTERFRACHT organizátorem nebyl, proto při výpočtu jeho pokuty měl Úřad postupovat jinak, nebo alespoň tento postup odůvodnit.
165. K tomu uvádím, že správní orgán, jak plyne z napadeného rozhodnutí, si byl velmi dobře vědom míry zapojení účastníka řízení INTERFRACHT do protisoutěžní spolupráce a to i náležitě zohlednil. Nicméně nelze odhlédnout od faktu, že INTERFRACHT svým jednáním naplnil stejnou skutkovou podstatu zakázaného jednání jako ostatní účastníci řízení, tedy že participoval na rozdělování zákazníků, transportů a ovlivnění podmínky přepravy i u těch zákazníků, resp. transportů, které přímo neprováděl. Rozdíl v zapojení do protisoutěžního jednání mezi INTERFRACHEM a ostatními účastníky je tedy nanejvýš v míře intenzity protisoutěžního jednání.
166. Co se týká opakované námitky ohledně stanovení celkové tonáže jako základu pro výpočet pokuty, tak uvádím, že právě to, že všichni účastníci, byť různým dílem přispěli k realizaci protisoutěžního jednání a tím naplnili stejnou skutkovou podstatu popsání deliktu, nesou odpovědnost za jednání jako celek. Proto je pro výpočet pokuty rozhodující zohlednit tonáž dohodou dotčeného zboží. Přistoupení na argumentaci účastníka řízení a zohlednění pro výpočet jeho pokuty pouze jím přepravenou část zboží nedává smysl, neboť účastí na zakázané dohodě účastník řízení INTERFRACHT ovlivnil i cenu a další parametry zakázek realizovaných jinými účastníky řízení. Jinými slovy INTERFRACHT sice realizoval pouze část přepravovaných zakázek, ale jeho jednáním byly ovlivněny i jiné transporty.
167. Průměrná cena za jednu tunu přepravovaného zboží byla Úřadem stanovena na [...obchodní tajemství...].⁹⁵ Úřad při výpočtu vyšel z obvyklých odpovědí zákazníků přeprav, které v průběhu správního řízení oslovil.⁹⁶ Z jejich odpovědí plyne průměrná cena přepravy [...obchodní tajemství...], avšak správní orgán prvního stupně stanovil hodnotu průměrné ceny přepravy na částku [...obchodní tajemství...], aby byla ve spodní třetině cenového rozmezí [...obchodní tajemství...], které respondenti odpovídali, a to kvůli cenové progresi. Takový postup je v souladu s praxí Úřadu, obdobně postupoval v případě Italia Express. Z důvodu nutnosti zobecnění proto Úřad zvolil hodnotu při spodní hranici, což

⁹⁴ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011 – 66.

⁹⁵ Odst. 284 napadeného rozhodnutí

⁹⁶ Č. I. 1329 - 1562 správního spisu.

je postup, který lze hodnotit jen ve prospěch účastníků řízení.

168. Účastník řízení INTERFRACHT dále upozorňuje na podle něj nesprávné zohlednění recidivy jako polehčující okolnosti. Podle něj Úřad s ním nesprávně zacházel stejným způsobem jako s jinými účastníky řízení. K tomu uvádím, že tento názor účastníka řízení vychází ze špatného pochopení pojmu recidiva. Recidivou se rozumí případ, kdy se osoba dopustí spáchání dalšího přestupku poté, co již byla pravomocně potrestána za předchozí přestupek, což není tento případ. Co se týká absorpční zásady, tak platí, že Úřad v souladu s judikaturou správních soudů dodržuje zásadu absorpce vytvořenou trestněprávní naukou. Pokud se tedy osoba dopustí více správních deliktů ve vícečinném nebo jednočinném, stejnorodém nebo různorodém souběhu, uvede správní orgán, který delikt považuje za závažnější, a za něj uloží primární sankci. Zohlednění dalších deliktů se pak projeví určitým navýšením sankce, které musí být náležitě vysvětleno. Tento postup byl v rámci řízení před orgánem prvního stupně dodržen. Pokud jde o uplatnění zásad absorpce v případě, že se účastník řízení dopustil obdobného jednání v minulosti a byl za něj pokutován, neznamená to, že bude předchozí rozhodnutí zrušeno.⁹⁷ Bude jen zohledněno při ukládání sankce v aktuálním správním řízení. Pokud tedy byla ostatním účastníkům řízení ponížena pokuta, bylo to právě z důvodu absorpce, nikoliv jako polehčující okolnost. Jakýkoliv jiný postup by byl nezákonný. Z uvedeného je patrné, že Úřad nepostupoval s jednotlivými účastníky správního řízení nerovným způsobem.
169. Na závěr se účastník řízení INTERFRACHT domnívá, že jako polehčující okolnost mělo být zohledněno, že po celou dobu správního řízení s Úřadem spolupracoval. K tomu uvádím, že ze správního spisu neplyne žádná nadstandardně vstřícná spolupráce účastníka řízení, než jaká je jeho zákonná povinnost (například podrobit se a spolupracovat v průběhu místního šetření, poskytovat vyžádané podklady a informace na vyžádání, atd.).
170. Námitka je tedy nedůvodná.

V. Závěr

171. Na základě všech shora uvedených důvodů a po projednání věci rozkladovou komisí dle § 152 odst. 3 správního řádu a po přezkoumání souladu jak napadeného rozhodnutí, tak správního řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, jakož i po přezkoumání věcné správnosti napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uplatněných v rozkladovém řízení, jsem dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně se dopustil nedostatků při výměře pokuty účastníku řízení ARGO, postup Úřadu jsem v tomto ohledu shledal jako nepřezkoumatelný. V této části bylo napadené rozhodnutí zatíženo vadou, která měla vliv na zákonnost uložené sankce, a proto je nutno napadené rozhodnutí v rozsahu výroku VI. zrušit a věc vrátit Úřadu k novému projednání, neboť v situaci, kdy je výrok o vině potvrzen, je možné výrok o uložení pokuty konkrétnímu účastníku řízení oddělit a samostatně přezkoumat ve smyslu § 82 odst. 3 správního řádu, resp. pokračující řízení v tomto rozsahu nebrání, aby ostatní části napadeného rozhodnutí nabyly právní moci. Při novém projednání věci bude orgán prvního stupně vázán závěry obsaženými v tomto rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně je povinen provést výpočet pokuty přezkoumatelný postupem a přesvědčivě jej odůvodnit. V dalším řízení náležitě posoudí a zjistí skutkový stav věci v tom ohledu, zda

---

⁹⁷ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2020, č.j. 9 As 299/2019-43.

účastník řízení tvoří jednu ekonomickou jednotku s jinými společnostmi. Současně posoudí možnou likvidačnost uložené pokuty.

172. Ve zbylém rozsahu přezkumu napadeného rozhodnutí uzavírám, že správní orgán prvního stupně řádně zjistil skutkový stav a provedl správné právní hodnocení jednání všech účastníků řízení ve vztahu k porušení soutěžních norem, jak je popsáno ve výroku I. napadeného rozhodnutí. Proto jako zákonný ob stojí i výrok II. napadeného rozhodnutí o zákazu jednání do budoucna a výrok VIII. napadeného rozhodnutí, kterým byla účastníkům řízení uložena povinnost uhradit náklady řízení. Námitky účastníka řízení ARGO, krom námitek směřujících do pokuty, a všechny účastníka řízení INTERFRACHT jsem tedy neshledal jako důvodné.
173. Vzhledem k výše uvedenému bylo na místě zrušit výrok VI. napadeného rozhodnutí a v tomto rozsahu věc vrátit orgánu první správní stolice k novému projednání, když ve zbytku napadených částí bylo na místě tyto výroky jako zákonné a věcně správné potvrdit a podané rozklady zamítnout.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona, dále odvolat.

otisk úředního razítka

JUDr. PhDr. Petr Mlsna, Ph.D.
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

Mgr. Ivana Halamová Dobíšková, LL.M., advokátka

V Celnici 1031/4

110 00 Praha

Mgr. Jan Najman, LL.M., advokát

Hvězdova 1716/2

140 00 Praha

Mgr. Jakub Onisko, advokát

Anny Letenské 34/7

Praha 2, PSČ 120 00

JUDr. Jindřich Víttek, Ph.D., advokát

Šafaříkova 201/17

120 00 Praha 2

Mgr. Tomáš Tyll, advokát

Revoluční 724/7

110 00 Praha

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy